

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

mai 2013

Curierul Adventist

150
1863 - 2013

BISERICA ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

Uniți pentru misiune

Istorie adventistă

Începuturile organizării Bisericii Adventiste

8

3 Editorial

Bill Knott

150 de ani de miracole

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendarul evenimentelor din luna iunie

8 Aniversare

Ted Wilson

Cine suntem?

12

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Apateu
- Cipru

12 Aniversare

Adrian Mihalcea

Urări de bine... din exil!

15 Bilanț 2012

Redacția Curierul Adventist

Redeșteptarea și viața creștină

18 Bilanț 2012

Teodor Huțanu

Marea revărsare

24

20 Raport

Redacția Curierul Adventist

Chemați pentru a sluji
Rezumat al Adunărilor generale electivă

24 Tineret

Gabriel Iarca

Ai stat de vorbă și cu mine?

26 Interviu

Redacția Curierul Adventist

Cântați Domnului o cântare nouă!

31

28 Școala de Sabat

Ciprian Iorgulescu

Să vorbim pe limba oamenilor

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Adevărat sau fals

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

Adu-ți aminte cum te cheamă!

Anul XC, mai 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiogă; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Bucuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

150 de ani de miracole

Relatarea spune că erau vreo 20 de inși în acea dimineață de joi, în urmă cu 150 de ani – toți bărbați și toți americani. Aproape toți delegații erau pastori: numai doi dintre ei au fost identificați ca membri laici. Trei dintre cei 20 urmau să cadă de la credință și să se despartă de biserică în următoarea decadă. Alți trei urmau să slujească, cel puțin câte un an, ca președinți ai organizației pe care o creaseră. Doi urmau să lucreze ca editori ai *Advent Review and Sabbath Herald* (acum *Adventist Review*). De-a lungul vieții, toți s-au confruntat cu lipsa finanțelor, atât în viața personală, cât și în cea a bisericii.

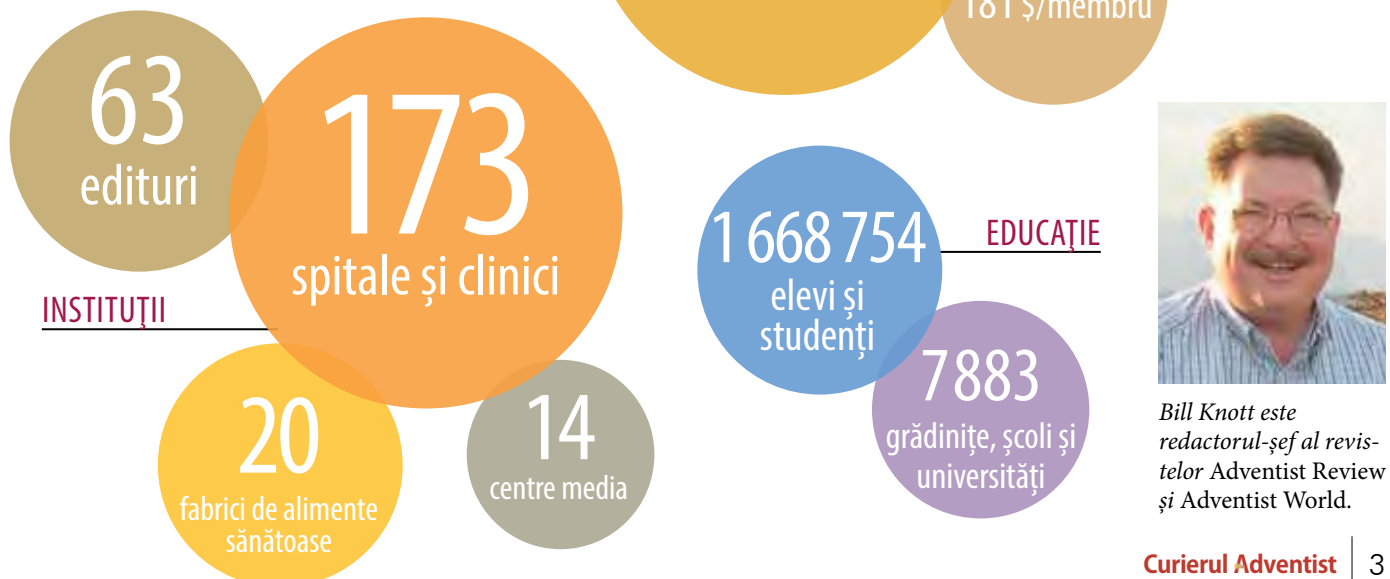
În timp ce structura stabilită de ei nu numai că a supraviețuit, dar a și prosperat, aproape fiecare aspect al existenței bisericii s-a schimbat. Bărbații sunt acum minoritari, reprezentând mai puțin de 40% din membrii bisericii, iar americanii, doar 6%. Pastorii și alți angajați ai bisericii reprezintă mai puțin de 2% din procentul membrilor. Valoarea anuală a zecimilor și a darurilor venite din partea membrilor depășește un miliard de dolari americani.

Deși, mai înainte, au existat mai multe conferințe locale, adventiștii din toate timpurile au arătat spre acea zi de joi, 21 mai 1863, ca fiind ziua de naștere a bisericii ca organizație. Astăzi, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este prezentă în 209 țări, numără mai mult de 17 milioane de credincioși și susține cel mai extins sistem protestant de educație, medical și de publicații

din lume. Milioane de alte persoane se consideră parte a acestei mișcări, fiind prieteni sau aparținând familiei celor care sunt deja membri.

„Influența acestei întâlniri nu poate fi decât una bună”, a scris Uriah Smith (31 de ani), ales secretar (al doilea ca importanță) al Conferinței Generale, la doar cinci zile după întâlnire. Pronosticul său atent pare acum prea modest: Dumnezeu a binecuvântat atât de mult Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, încât în fiecare zi i se adaugă, prin botez, mai multe persoane decât cele botezate în Ziua de Rusalii.

Pe măsură ce citești articolele dedicate acestei aniversări, amintește-ți modul în care Dumnezeu poate lua lucrurile mici – urciorul unei văduve, cinci pietre netede din pârau sau cinci pâini și doi pești – pentru a face cu ele miracole. ■

Bill Knott este redactorul-șef al revistelor *Adventist Review* și *Adventist World*.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Revista *Semnele timpului* din România ar putea deveni *Semnele timpului* din Europa

Articolele din *Semnele timpului*, ediția în limba română, ar putea fi traduse și promovate la nivel european, după ce reprezentanți de rang înalt ai Bisericii Adventiste Mondiale au apreciat publicația la scenă deschisă, cu ocazia Convenției interdepartamentale „Uniți pentru a sluji”, organizată în luna martie de Diviziunea Inter-Europeana.

Toți cei prezenți au primit câte un exemplar tradus în limba engleză a numărului special „Miturile care ne schimbă viața”, fiind invitați să ofere feedback.

Redactorul-șef al revistelor *Adventist Review* și *Adventist World*, Bill

Knot, s-a declarat convins că revista *Semnele timpului* a atins un nivel foarte înalt de calitate și este exact așa cum ar trebui să fie o revistă dedicată misiunii cu persoanele secularizate. De asemenea, *Adventist World* și *Adventist Review* și-ar dori să publice articole ale unora dintre autorii de la *Semnele timpului*.

Joseph Kidder, profesor la Andrews University, consideră că revista *Semnele timpului* este deja cea mai bună revistă adventistă la nivel global. „Pentru noi, e prea mult și prea devreme să ni se spună asta, însă cuvintele sale ne pun pe gânduri și ne obligă să facem totul

pentru a justifica această percepție pe viitor”, a declarat Norel Iacob.

Delegația austriacă și-a exprimat dorința de a prelua revista *Semnele timpului* și a o publica în limba germană. S-a cristalizat și ideea unui site *Semnele timpului* Europa, cu articole în limbile română, engleză, germană, spaniolă și, poate, și în portugheză. „Avem certitudinea că se vor realiza acele idei care sunt conforme cu planul lui Dumnezeu”, a mai spus redactorul-șef al revistei, Norel Iacob.

■ BISERICA MONDIALĂ

„Ultima aniversare”

Întâlnindu-se în orașul în care a fost organizată Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, membrii Comitetului Executiv al Bisericii mondiale au auzit apelul direct al președintelui Bisericii Adventiste mondiale, fratele Ted N. C. Wilson, de a nu uita lecțiile învățate din istoria adventistă.

Fratele Wilson s-a adresat delegaților în timpul predicii pe care a ținut-o în Tabernacul, în centrul localității Battle Creek, Michigan.

„Aceasta este o aniversare tristă”, le-a spus fratele Wilson delegaților care participau la serviciul de închinare. „Până acum trebuia să fi ajuns acasă! Domnul dorea să vină mult mai devreme. De ce să mai serbăm aniversări, când am putea fi în cer?

De ce trebuie să mai așteptăm pe acest pământ? De ce trebuie să mai serbăm aniversări ale organizării Conferinței Generale? Suntem vinovați de faptul că nu ascultăm și nu urmăm sfaturile primite și că mergem înapoi, în

loc să mergem înainte? Dumnezeu a chemat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca o mișcare cu un mesaj unic și cu o misiune unică. Când le vom primi cu toată inima, ne vom aminti modul în care ne-a condus Dumnezeu în trecut și nu Îl vom uita!

Serbăm aniversarea a 150 de ani de existență a organizației aici, în Battle Creek, deoarece nu vrem să uităm cine suntem, de unde venim și ce are Dumnezeu pregătit pentru noi ca popor al Său – un popor unic, cu un mesaj unic, într-un moment unic al istoriei Pământului. Isus revine în curând. Toate semnele indică momentul culminant al istoriei planetei Pământ.

Este timpul să proclamăm întreita solie îngerească prin puterea Duhului Sfânt. Este timpul să culegem roadele proiectului «Marea Luptă». Este timpul

să intrăm în New York și în multe alte orașe cu proiectul «Misiune în marile orașe»!

Este timpul să facem o lucrare medicală completă, care să fie brațul drept al mesajului Evangheliei. Este timpul să «Spunem lumii», a adăugat el, amintind câteva proiecte de misiune ale Bisericii mondiale.

„Acest mesaj nu va fi oferit unui alt grup sau unei alte biserici”, a mai declarat fratele Wilson. „Nu va mai exista

o altă biserică a rămășiței. Dumneavoastră și cu mine facem parte din ultima biserică pregătită de Dumnezeu. Cei 150 de ani ai Conferinței Generale

sunt, pur și simplu, un apel de a continua minunata călătorie pe calea cea îngustă, permițându-I lui Dumnezeu să facă redeșteptarea și reforma eveni-

mente reale și actuale în viața noastră și în biserică.”

Preluare din Info Adventist nr. 628, din 19 aprilie 2013

Universitatea Adventistă ajută guvernul din Zambia în pregătirea profesorilor

Ambasadorul Zambiei în Statele Unite a apreciat lucrarea umanitară și dezvoltarea educațională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în cadrul vizitei sale de săptămâna trecută la sediul Bisericii din Maryland (SUA).

Palan Mulonda, el însuși adventist, a menționat și faptul că guvernul zambian i-a cerut Universității Adventiste Rusangu să îi asiste în pregătirea profesorilor din școlile publice.

Vizita lui Palan Mulonda la sediul Bisericii Adventiste a fost prima de la numirea sa ca ambasador al Zambiei la Washington, în luna decembrie. El reprezintă Zambia ca ambasador și în țările din America Centrală.

Zambia are 13 milioane de locuitori, dintre care aproximativ 800 000

(6%) se declară adventiști. Anual, în Zambia se botează aproximativ 45 000 de noi membri.

Zambia, cunoscută anterior ca Rhodesia de Nord, și-a câștigat independența față de Marea Britanie în 1964. De atunci, aceasta este singura țară din regiune care a evitat tulburări politice majore și războaie civile. Adventiștii din Zambia sunt reprezentați în viața politică. Aproximativ 15% dintre parlamentari sunt credincioși adventiști, incluzându-l chiar și pe premier.

Preluare din Info Adventist nr. 627, din 12 aprilie 2013

Adventiștii din Republica Centrafricană sunt afectați de războiul civil

În ultimele luni, incidentele care au avut loc în timpul războiului civil au afectat mai mulți membri ai Bisericii Adventiste, deși niciunul nu a fost ucis.

Biserica Adventistă din această țară a organizat la începutul lunii martie o procesiune pentru pace; în luna ianuarie, un misionar a fost bătut, iar un pastor, arestat de soldații rebeli într-un caz de eroare asupra identității persoanei.

Rapoartele presei indică faptul că președintele Republicii Centrafricane, François Bozize, a părăsit țara la finalul lunii trecute, lăsându-i locul liderului rebelilor, Seleka Michel Djotodia, care s-a autoproclamat președinte.

Mai mult de 12 trupe care îl susțineau pe președinte au fost ucise în timpul ocupării capitalei de către rebeli. Aceasta este cea mai recentă lovitură de stat care a avut loc într-o țară cunoscută pentru asemenea schimburi de

putere, încă de la câștigarea independenței, în 1960.

James Kouedi, trezorerul Misiunii Republicii Centrafricane a Bisericii Adventiste, a spus că adventiștii au fost încurajați să meargă direct acasă după încheierea serviciului de închinare de sâmbătă.

Președintele Misiunii, Gueret Jean Jaques, i-a invitat pe membrii bisericii și ai comunității să se alăture unei procesiuni pentru pace la începutul acestei luni. La marșul ce a avut loc la prânz au participat aproximativ 500 de persoane.

Niciun credincios adventist nu a fost ucis în timpul conflictelor, deși câțiva au fost răniți. În decembrie, casa pastorului Mavoulet Marius din Bambari a fost lovită de o rachetă. Nimeni nu a fost rănit.

Biserica Adventistă a pătruns în această țară în 1960, prin lucrarea mi-

sionarului Jean Kempf și a soției sale. Biserica administrează în țară Colegiul Adventist din Bangui, o instituție de învățământ primar și secundar, respectată la nivel local, cu aproximativ 500 de elevi.

Preluare din Info Adventist nr. 625, din 29 martie 2013

■ ANUNȚURI

Înscrieri la casa de odihnă din EFORIE SUD (rectificare).....

Revenim cu o rectificare privind înscrierile la casa de odihnă Eforie Sud. În anunțul precedent au fost publicate în mod eronat perioadele pentru care se pot face înscrieri. Datele corecte sunt următoarele:

Seria I: 16 iunie – 21 iunie
Seria II: 23 iunie – 28 iunie
 Seria III: 30 iunie – 05 iulie
Seria IV: 07 iulie – 12 iulie
 Seria V: 14 iulie – 19 iulie
Seria VI: 21 iulie – 26 iulie

Seria VII: 28 iulie – 02 august
Seria VIII: 04 august – 09 august
 Seria IX: 11 august – 16 august
Seria X: 18 august – 23 august
 Seria XI: 25 august – 30 august
Seria XII: 01 sept. – 06 septembrie
 Seria XIII: 08 sept. – 13 septembrie

Tarif: 100 lei/zi/cameră cu 2 paturi.
Pentru copiii între 4 și 14 ani, 25 lei/zi/
saltea, iar fără saltea, 10 lei/zi.

Atenție: Nu se oferă masă.

Informații și programări se pot face la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de luni până joi, între orele 9⁰⁰-15⁰⁰, la tel.: 021/269.03.38, mobil 0744 388 030; 0740 104 001; e-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata se face la Casa de Pensii în contul: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville sau la casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe.

Donații pentru arhiva Curierului.....

Redacția revistei *Curierul Adventist* a început un proces de consolidare a arhivei revistei oficiale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ca urmare a verificărilor făcute, a reieșit nevoia îmbogățirii acestei arhive, în special cu numere apărute în trecutul mai înde-

părtat. Pe această cale, adresăm tuturor cititorilor invitația de a ne ajuta în acest demers. Sunt așteptate contribuții atât pentru revista în limba română, cât și pentru cea în limba maghiară. Aceia dintre dvs. care pot să doneze reviste sunt rugați să contacteze direct

redacția sunând la numărul de telefon 0742 106 820 sau scriindu-ne la adresa de e-mail curierul@adventist.ro. Scrierile dvs. sunt așteptate și la adresa: str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, cu specificația *pentru Curierul Adventist*.

■ LA ODIHNĂ

Grigore Boia.....

Pastorul Grigore Boia s-a născut într-o familie adventistă la data de 7 ianuarie 1927 în localitatea Năoiu, jud. Cluj, fiind unul din cei 6 copii ai familiei. Încă din copilărie, părinții l-au învățat despre dragostea lui Dumnezeu și adevărurile biblice. Această educație a adus roade și, astfel,

în 1945, la vârsta de 18 ani a încheiat legământul cu Domnul prin botez.

Dorind să-și dedice viața cauzei lui Dumnezeu și slujirii oamenilor, în anul 1951 a devenit student la Institutul Biblic Adventist, pe care l-a absolvit în anul 1955.

La data de 30 iunie 1957, la Cluj, se căsătorește cu Kiss Luiza. Dumnezeu a binecuvântat căsnicia lor cu 4 băieți: Tibor, Arthur, Edmond și Claudiu.

În timpul celor 33 de ani de activitate pastorală, a slujit în Maramureș,

Aiud, Reghin, Sântana de Mureș, Nazna, Berghia, Herghelia. După pensionare, în 1989, chiar dacă purta în trupul său un „țepuș”, a slujit în continuare cu zel și credincioșie cauza lui Dumnezeu.

La data de 4 februarie 2013, cu pace în suflet și cu speranța revenirii Mântuitorului, a adormit în Domnul. Speranța celor dragi și a celor care l-au cunoscut este că în curând îl vor întâlni din nou și nu se vor mai despărți niciodată.

Constantin Baciu.....

La data de 26 octombrie 2012 a înțecat din viață, pentru a se odihni în Isus Hristos, decanul de vârstă al comunității CRINUL – București. I-ar

mai fi trebuit câteva luni pentru a împlini 100 de ani.

Născut în comuna Galbenu – Brăila, primește botezul în comunitatea

Râmnicu-Sărat, unde se și căsătorește cu Eliza. Dumnezeu le dăruiește doi copii: pe Elena, care-i va fi sprijin până în ultima clipă a vieții, și pe Cornel.

Îl slujește pe Dumnezeu mai multe decenii, cu pricepere și deplină dăruire, mult timp ca prezbiter cu binecuvântare. Nelipsit de la templu până la adânci bătrâneți, neobosit în lucrare, devotat

susținător al principiilor și un valoros colaborator al pastorului, este folosit de Dumnezeu la convertirea și păstorirea numeroșilor candidați pentru ceruri.

Mai mulți pastori și numeroși membri ai bisericii l-au condus pe ultimul drum, cu fericita speranță a revederii în ziua glorioasă a revenirii Aceluia care ne-a iubit atât de mult.

Constantin Cârloganu

În data de 2 decembrie 2012 a încetat din viață Constantin Cârloganu, născut la 14 august 1924 în comuna Tetoii, județul Vâlcea.

În anul 1953 s-a căsătorit cu Elisabeta Popa, căminul lor fiind binecuvântat cu două fiice – Daniela și Benona. Timp de 20 de ani a slujit în Biserica Labirint ca prim-diacon, având o grijă deosebită față de săraci și bătrâni.

A fost un soț ideal și un tată bun pentru fiicele lui. După pensionare, a lucrat o vreme la Editura Viață și Sănătate.

A fost condus pe ultimul drum cu speranța revederii în ziua glorioasă a revenirii lui Hristos.

Constantin Chiriță

Constantin Chiriță s-a născut la 23 februarie 1922 în localitatea Padina din județul Buzău. Împrejurările vieții l-au adus în comuna Alunișu (Olt), unde s-a evidențiat prin blândețe, dragoste de carte, o memorie de excepție, fiind un om organizat în tot ce făcea.

Citind Biblia primită de la un călugăr, a cunoscut Adevărul și s-a alăturat bisericii în 1949. Vreme îndelungată a slujit ca prezbiter, folosind darurile pe care le avea pentru slava Domnului. Era o concordanță biblică vie, cunoscând la fel de bine și Spiritul Profetic.

În luna decembrie a anului 2012, adoarme în nădejdea învierii, fiind depus în locul odihnei în ziua de 17 decembrie. Atât familia, cât și cei care l-au cunoscut au fost mângâiați de cuvintele Sfintei Scripturi, pe care el le îndrăgea atât de mult.

Elena Bădoiu

Ca un snop strâns la vremea lui, așa a fost încetarea din viață a celei care a fost Bădoiu Elena. S-a născut la data de 18 ianuarie 1925 în comuna Ciuperceni Noi, jud. Dolj. Împreună cu părinții ei îmbrățișează credința adventistă prin ruda lor apropiată, Mihail Manea, astfel încât la vârsta de 14 ani primește

botezul în Biserica Adventistă. Câțiva ani mai târziu se înscrie în lucrarea de colportaj și acest spirit misionar n-o va părăsi până în ziua în care și-a dat ultima suflare. La sfârșitul anului 1950 se căsătorește cu Bădoiu Marin. Împreună formează o familie stabilă, credincioasă și ospitalieră. Li se nasc șapte copii

și Dumnezeu îi binecuvântează în așa fel încât să-și vadă urmașii „până la al treilea neam”. Pe 16 ianuarie 2013 și-a încheiat alergarea pe acest pământ cu încrederea fermă că drumul va continua în veșnicie, alături de Mântuitorul. „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine.” (Apocalipsa 22:12)

Enoh Liga

Enoh Liga a primit darul vieții pe 23 ianuarie 1936 în comuna Mălușteni, județul Vaslui. La vârsta de 9 ani a rămas fără tată, cunoscând de mic greutățile acestei vieți.

Pe când avea numai 15 ani, a încheiat legământul cu Dumnezeu prin botez, rămânând credincios acestui legământ până în ultima clipă de viață.

În 1956, în plină expansiune a comunismului, tânărul adventist Enoh

Liga este chemat să îndeplinească serviciul militar. După opt luni de serviciu militar, caracterizat de intensă persecuție religioasă, a fost condamnat la șase ani de închisoare pentru refuzul de a lucra în Sabat. Persecuția a continuat și pe perioada întemnițării. Din fericire, fiind fruntaș în muncă, pedeapsa i-a fost redusă, fiind eliberat după aproape trei ani.

La vârsta de 25 de ani a cunoscut-o pe Elena Rotaru cu care s-a căsătorit în 1963, stabilindu-și domiciliul în comuna Viziru (Brăila). Dumnezeu le-a binecuvântat familia cu cinci copii și

șapte nepoți. De-a lungul vieții, a dat dovadă de spirit misionar, iubind biserica până în ultima clipă. În ultimii ani din viață, s-a luptat cu maladia Parkinson, fără să-și piardă speranța.

A închis ochii pe data de 7 aprilie 2013, fiind înconjurat de cei dragi. Cu toate că momentul despărțirii este greu, privim cu încredere înainte către ziua adventului și a înnoirii tuturor lucrurilor, ziua în care Cel care este Învierea și Viața îi va răsplăti pe deplin credincioșii.

„Ferice de cei ce mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează.”

Cine suntem?

De ce contează amintirile?

În 1863, Statele Unite ale Americii erau prinse într-un război vicios. Sângele curgea pe câmpul de luptă american, pe măsură ce fratele lupta contra fratelui său, fiecare fiind convins că Dumnezeu este de partea lui. La sfârșitul războiului, 2% din populație murise (adică 625 000 de bărbați – astăzi echivalentul a 6 milioane).

În acest timp de schimbare și divizare la nivel național, ceva remarcabil a avut loc în orașul Battle Creek din nordul Statelor Unite. În loc să se lupte unii împotriva altora, frați din câteva state s-au adunat laolaltă pentru a organiza oficial Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Numele de „adventist de ziua a șaptea” fusese ales cu aproape doi ani înainte, la 1 octombrie 1860, la o întâlnire organizată tot în Battle Creek. În decursul celor doi ani, biserica din diferite state s-a organizat în conferințe statale, Conferința Michigan fiind prima înființată, în 1861.

La invitația Conferinței Michigan, reprezentanți din partea altor conferințe statale s-au întâlnit, între 20 și 23 mai 1863, la Battle Creek pentru a se organiza în mod oficial ca biserică, pentru a adopta un statut de organizare, pentru a alege conducătorii și a defini rolul și responsabilitățile Conferinței Generale și a lucrătorilor acesteia.

Această experiență a fost foarte diferită de cea pe care au experimentat-o credincioșii care, cu două decade în urmă, priviseră cu ochii în lacrimi cum ceasul din ziua de 22 octombrie trece de miezul nopții fără ca Isus să revină.

Adevărul fundamental al Bibliei

Chiar dacă dezamăgirea a fost amară, o mică rămășiță de credincioși nu și-au pierdut credința. Cu umilință și rugăciune, ei cercetau Scripturile și, în următorii 15 ani, grupul a crescut. Pe măsură ce se organizau diferite conferințe biblice, adevărurile neglijate timp de secole se deschideau înțelegerii lor:

- proclamarea celei de-a doua veniri literale a lui Isus Hristos;
- lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc unde, la 22 octombrie 1844, a început judecata de cercetare;
- ziua a șaptea a săptămânii este adevăratul Sabat al lui Dumnezeu, care trebuie păstrat și sfințit;
- moartea este un „somm” inconștient, până la revenirea lui Hristos;
- mesajul celor trei îngeri din Apocalipsa 14 trebuie vestit în întreaga lume: proclamarea „Evangheliei veșnice”, anunțarea judecății, chemarea tuturor la închinare față de Creator, identificarea căderii spirituale a „Babilonului”, avertizarea tuturor de a se feri de „semnul fiarei” și identificarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului ca fiind cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (v. 12).

Acest popor al rămășiței va avea „mărturia lui Isus” (Apocalipsa 12:17), iar această „mărturie a lui Isus este duhul prorociei” (Apocalipsa 19:10). Darul îndrumării profetice a fost recunoscut în viziunile și în scrierile lui Ellen G. White și validat ca o sursă de îndrumare continuă pentru biserica rămășiței.

Nicio altă biserică existentă nu acceptă aceste adevăruri biblice vitale.

Atunci și acum

Aceste importante descoperiri din Scriptură, alături de imperativul de a le vesti lumii, au condus la organizarea oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în 21 mai 1863. Noua biserică organizată avea aproximativ 3 500 de membri răspândiți în câteva state din nordul Statelor Unite ale Americii.

Astăzi suntem o confesiune globală cu mai mult de 17 milioane de membri, care se închină în 73 526 biserici și 67 276 grupe, în 208 țări; lucrăm și publicăm în 924 de limbi; avem 1,7 mili-

A doua biserică adventistă de ziua a șaptea din Battle Creek (în stânga), ridicată în 1857.

La sesiunea Conferinței Generale din 21 mai 1863, au fost prezenți aici 20 de delegați din 6 din cele 7 conferințe care existau.

oane de elevi/studenți în 7 883 de școli. Lucrarea bisericii pentru milioane de oameni se face prin intermediul a 172 de spitale și sanatorii, 133 case de bătrâni, 238 de clinici și dispensare și 36 de orfelinate și case de copii.¹

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru lucrurile minunate pe care le-a făcut! Cu toate acestea, acum, când aniversăm 150 de ani de la înființarea Bisericii Adventiste, mai degrabă decât glorificarea sau descoperirea trecutului, realizăm că nu ne dorim să continuăm să avem aniversări, ci ne dorim să mergem acasă cât mai curând.

Acum este momentul potrivit de a reexamina motivele care i-au condus pe credincioșii așteptători ai revenirii lui Isus să se organizeze în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în urmă cu 150 de ani și pentru a determina dacă aceste motive ar trebui legate de trecut sau dacă sunt încă valide astăzi.

Peisajul religios al secolului al XIX-lea

La mijlocul secolului al XIX-lea, în țările dezvoltate și în teritoriile administrate de națiunile occidentale, exista o varietate de confesiuni creștine. Protestantismul înflorea în Europa, în teritoriile britanice de pe glob și în Statele Unite, cu numeroase organisme stabilite de către prezbiterieni, congregationaliști, luterani, episcopalieni, baptiști și metodiști. Biserica Romano-Catolică era bine reprezentată în Europa, America Latină și în unele zone din Asia și America de Nord.

Pe măsură ce credincioșii adventiști se înălțau, intenția lor nu era de a forma o altă biserică, ci mai degrabă de a studia Biblia și de a urma adevărurile descoperite. Cu toate acestea, pe măsură ce descopereau adevăr după adevăr, și-au dat seama și de datorita de a proclama lumii solia celor trei îngeri. Îndrumați fiind de o serie de viziuni primite de Ellen White, în 1850, în legătură cu „ordinea Evangheliei”, credincioșii au realizat că, pentru a duce lumii solia dată lor de Dumnezeu, era necesar să se organizeze în mod oficial.

În mai 1863, adventiștii de ziua a șaptea aveau o imagine clară despre:

1. Identitatea lor – „rămășița” din Apocalipsa 12 și 14;

2. Misiunea pe care o aveau – de a proclama lumii solia celor trei îngeri.

Deși biserica a continuat să învețe și să crească pe măsură ce adevărul era descoperit și confirmat prin darul profetic revărsat asupra lui Ellen White, centrul identității lor, descris în

Apocalipsa 12:17, nu a fost niciodată pierdut din vedere.

O criză de identitate?

Sunt identitatea și scopul nostru la fel de clare azi cum erau acum 150 de ani? Sau este posibil ca obiectivul nostru să fi devenit neclar și să nu mai fim siguri că avem un scop unic?

Îmi amintesc de o experiență de acum câțiva ani, când cineva m-a întrebat care a fost cea mai mare provocare a vieții mele. M-am gândit un moment, apoi am răspuns că provocarea cea mai mare din viața mea a fost aceea de a păstra vie, în biserică, viziunea că suntem o mișcare unică. Persoana respectivă m-a privit și a spus: „Serios? Suntem?” Apoi a adăugat: „Sunt mai întâi creștin și apoi adventist de ziua a șaptea.” Desigur, suntem creștini adventiști de ziua a șaptea, dar avem o misiune specială, pe care alții nu o au.

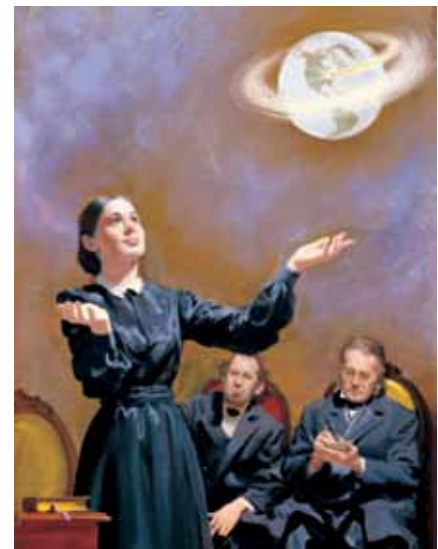
Unic = Mai bun?

Cine suntem noi, ca mișcare unică? Biserica rămășiței lui Dumnezeu. Înseamnă acest lucru că suntem mai buni decât alții? Sigur că nu. Toți avem nevoie de puterea sfințitoare a lui Hristos. Îi suntem îndatorați lui Hristos pentru salvare și pentru harul Său atotcuprinzător.

Noi suntem o mișcare unică și profetică, oameni ai Cărții, care cred în profețiile din Daniel și din Apocalipsa. Noi credem în reperiile profetice prezente de-a lungul istoriei, care au fost prezise înainte de a se fi întâmplat și care ne-au condus la înțelegerea identității noastre și a locului nostru în istorie. Daniel 8:14 dezvăluie adevărul vital despre ce s-a întâmplat în 1844 și faptul că mesajul sanctuarului, care se găsește din plin în Scriptură, este un mesaj puternic și plin de semnificații pentru omenirea din toate timpurile – cu atât mai mult în aceste ultime zile ale planetei Pământ.

Chemarea noastră

Trăim în cel mai incredibil timp al istoriei. Am fost chemați să proclamăm mesajul de salvare al lui Dumnezeu. Trebuie să știm cine suntem, dacă dorim să ducem acest mesaj cu puterea Duhului Sfânt. Avem nevoie să înțelegem de ce suntem aici, ca mișcare a așteptătorilor.

Trebuie să ne înțelegem chemarea specială din partea lui Dumnezeu. Noi nu privim această identitate într-un mod egoist, centrat pe sine, ci înțelegem cu umilință că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeplinește criteriile rămășiței lui Dumnezeu, identificate în Apocalipsa 12:7, și știm că, unită și puternică, biserica își va sfârși lucrarea.

„Sunt îndrumată să le spun adventiștilor de ziua a șaptea din toată lumea”, scria Ellen White în 1908, „că Dumnezeu ne-a chemat, ca popor, să fim o comoară deosebită pentru El Însuși. El a rânduit ca biserica Sa de pe pământ să fie unită pe deplin în Duhul și sfatul Domnului oștirilor până la sfârșitul timpului” (*Solii alese*, vol. 2, 2012, p. 347).

Suntem o biserică frumoasă și diversă, unită în Hristos și în acest mesaj prețios al Bibliei. Suntem o familie internațională, adunată din fiecare colț al lumii, unită de Duhul Sfânt și de convingerile noastre biblice, o familie care proclamă harul lui Dumnezeu.

Un mare privilegiu

Avem marele privilegiu de a aparține de ceva mult mai mare decât o confesiune sau un corp bisericesc – de a aparține unei Mișcări adventiste născute în cer, care a fost chemată de Dumnezeu la sfârșitul timpului, pentru un scop unic. Suntem o biserică încercată, care a trecut prin vremuri dificile și va trece prin vremuri și mai dificile, așa cum spune profeția biblică și Spiritul Profetic. Biserica noastră este una care nu se bazează pe tradiții sau raționamente umane, ci se bazează complet pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, ca singura temelie, și pe Cuvântul viu – Isus Hristos. Suntem o biserică a cărei putere nu vine din propriile resurse, ci una care acceptă pe

deplin mustrarea Domnului din Zaharia 4:6 – „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”.

Niciodată rușinat

Niciodată să nu-ți fie rușine că ești adventist de ziua a șaptea, membru al bisericii rămășiței lui Dumnezeu. Milioane de oameni de pe întregul glob așteaptă ca adventiștii să ia poziție, să vorbească și să prezinte prețiosul mesaj biblic pe care s-a întemeiat biserica noastră. Prezentarea mesajului celor trei îngeri este motivul pentru care Dumnezeu a ridicat Mișcarea adventistă de ziua a șaptea. Avem un mandat din ceruri de a predica Evanghelia veșnică și îndreptățirea lui Hristos, de a proclama cu îndrăzneală căderea religiei apostate a Babilonului și de a avertiza lumea pentru a nu primi semnul fiarei, ci sigiliul veșnic al lui Dumnezeu – Sabatul zilei a șaptea.

Isus revine! În curând vom vedea pe cer un nor mic și negru, care la început va fi cât jumătate din palma unui om. Acesta va deveni din ce în ce mai mare și din ce în ce mai strălucitor. Tot cerul se va revărsa pentru acest apogeu al istoriei. Toți oamenii îl vor vedea printr-o minune a cerului. Și acolo, așezat în mijlocul a milioane de îngeri, va fi Acela pe care L-am așteptat – nu Mielul umil, înjunghiat, nici Marele-Preot, ci Regele regilor și Domnul domnilor, Isus Hristos, Răscumpărătorul nostru!

Vom privi în sus și vom spune: „Acesta este Dumnezeul pe care-L așteptam!” Hristos va privi în jos și va spune: „Bine, robi buni și credincioși! Intrați în bucuria Stăpânului vostru!” Și ne vom ridica să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, pentru a merge acasă și vom fi cu El pentru totdeauna. Acesta este minunatul sfârșit al călătoriei adventiste! ■

Ted N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

Comunitatea Apateu

Localitatea Apateu, așezată geografic în partea de nord a județului Arad, se află printre primele zone din țară în care a pătruns solia adventistă. În anul 1906, un localnic pe nume Gheorghe Unc, de religie baptistă, din comuna învecinată, Socodor, a vizitat Germania. Acolo a intrat în legătură cu Biserica Adventistă și a primit mesajul ei.

Revenit acasă, a prezentat solia în Biserica Baptistă, iar ca rezultat un număr de 14 persoane au acceptat adevărul, formând cea de-a cincea zonă cu prezență adventistă din țară. Printre cei convertiți era și familia Indricău, o familie numeroasă și înstărită, care va avea un rol important în formarea și dezvoltarea Bisericii Adventiste. Indricău Axente, un fiu al acestei familii, s-a mutat în localitatea Șepreuș, aducând aici și mesajul adventist.

Ca urmare a unui accident petrecut la moară, unul dintre băieții fratelui Axente a murit. Durerea familiei a fost prea mare pentru a mai

continua activitatea în Șepreuș. Și-au vândut proprietățile și s-au mutat în comuna Apateu.

Primele roade ale lucrării de la Apateu au fost familiile: Murg, Hornea, Pârv, Mitran, Puritan, Malița și Botaș. Erau familii numeroase, care au dus apoi mai departe lucrarea atât în zonă, cât și în țară. Fratele Indricău Axente a donat un teren situat în centrul localității, unde, cu ajutorul fraților, s-a construit locașul de închinare care a rămas până astăzi. Unul dintre fii, Gheorghe Indricău, a absolvit Seminarul Teologic, slujind ca pastor și administrator în mai multe departamente. Încă de atunci s-a dezvoltat departamentul muzical (cor, fanfară), care și astăzi ajută la înaintarea Evangheliei.

Spiritul misionar transmis de înaintași a rămas până astăzi la Apateu. Astfel, grupe de frați, de cele mai multe ori pe cheltuiala lor, merg și lucrează în localitățile apropiate, transmițând același mesaj al speranței.

Ioan Tolan este pastor în comunitatea Apateu.

Cipru

Cipru este o insulă renumită încă din timpurile antice. Este situată în estul Mării Mediterane, cu peisaje naturale deosebite și cu o istorie impresionantă. Așezată la răscrucea dintre civilizația Europei și cea a Asiei, a fost locuită din cele mai vechi timpuri, vizitată de cuceritori, de pelerini și turiști mai mult decât multe țări ale lumii, deși are o suprafață de numai 5 896 kilometri pătrați și o populație sub 1,3 milioane de locuitori.

Insula este împărțită între Republica Cipru, care ocupă aproape două treimi din suprafața insulei și este înrudită cultural și lingvistic cu Grecia, și Republica Turcă a Ciprului de Nord, rezultată după invazia turcă din 1974, recunoscută numai de Turcia și constituită în special din minoritatea turcă. Din 1925 până în 1960, Cipru a fost colonie britanică. Religia predominantă este cea ortodoxă, iar în zona turcească sunt în special musulmani suniți.

Primul adventist care a ajuns pe acest teritoriu a fost Moses Boursalian, un armean care s-a mutat aici, în 1912, din Turcia. El confecționa piepteni, pe care îi vindea călătorind cu măga-

rul din sat în sat, prilej cu care le vorbea oamenilor despre credința sa. Fiul său a fost primul colportor de aici. În 1930 erau deja 10 adventiști în Nicosia, care se întâlneau în fiecare Sabat, dar nu aveau un pastor permanent. Primul misionar oficial a fost R. S. Graves, de origine canadiană, care s-a mutat aici împreună cu soția în 1932, după ce lucrase în Turcia și în Grecia și a început activitatea misionară permanentă.

Astăzi, în Cipru sunt, conform statisticilor oficiale, 80 de membri adventiști, care se închină într-o biserică organizată, și o grupă în Nicosia și Limasol. Majoritatea sunt însă străini care lucrează în Cipru. Numărul localnicilor care se botează este foarte redus, din cauza tradițiilor religioase foarte puternice, specifice mediilor răsăritene, și a lipsei de interes pentru Scriptură. Biserica Adventistă de aici face eforturi deosebite pentru a veni în ajutorul celor în nevoie, oferind centre de întâlnire pentru emigranți și programe speciale pentru copii, femei și grupuri defavorizate.

Adrian Neagu este pastor în Conferința Oltenia.

Urări de bine... din exil!

Aniversarea a 150 de ani de istorie adventistă este o ocazie de sărbătoare. Privind în urmă, la începuturile sale modeste, Biserica Adventistă se poate mândri cu o creștere explozivă a numărului de credincioși răspândiți în peste 200 de țări ale lumii. Cu toate acestea, fondatorii Conferinței Generale (în 1863) ar fi dezamăgiți din nou dacă ar ști că urmașii lor sunt încă în „exilul babilonian” în 2013.

Într-un secol și jumătate, mulți credincioși au fost inspirați de istoria noastră. Chiar dacă ea este luminată cu multe raze, noi nu suntem un popor pentru istorie. Nici măcar pentru o istorie magnifică.

Un prim motiv ar fi că ne-am născut dintr-o dezamăgire, iar dezamăgirile rareori pot fi invocate ca sursă pentru celebrare. Ea, dezamăgirea, seamănă cu mințile tulburate ale ucenicilor la gândul că Maestrul lor era mort. Este adevărat că, privind retrospectiv și având evoluția istorică, preferăm în mod justificat să utilizăm sintagma „măreția unei dezamăgiri”.

Dar, în același timp, fără să fim pesimiști, trebuie să recunoaștem că istoria noastră ar trebui privită asemenea vieții Mântuitorului, „Om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Prin urmare, istoria adventistă este mai degrabă o istorie a patimilor decât o istorie a celebrărilor.

Al doilea motiv pentru care nu suntem un popor pentru istorie este faptul că istoria aparține trecutului și, din câte știm, trecutul nu

poartă bătlaii. El face altceva: le consemnează ca înfrângeri sau biruințe. Trecutul revine mereu și mereu nu numai prin ceea ce ne amintim, ci și prin ceea ce ni se întâmplă. Trăim lucruri asemănătoare, dar niciodată identice.

El nu este doar un album de fotografii prăfuite cu ajutorul cărora ne menținem memoria trează sau ne întreținem visele. Preocuparea pentru trecutul nostru nu este o încercare de a prinde rădăcini, deoarece aceasta înseamnă a prinde rădăcini în exil.

O istorie a celebrării sau o istorie a exilului?

Paulo Coelho, celebrul scriitor brazilian, afirma: „Dacă suntem în exil, vrem să păstrăm și cea mai neînsemnată amintire despre rădăcinile noastre.

Evangheliile și toate textele sfinte ale tuturor religiilor au fost scrise în exil, în căutarea înțelegerii lui Dumnezeu, a credinței care pune în mișcare popoarele, a pelerinajului sufletelor răătăcitoare de pe fața pământului. Strămoșii noștri nu știau ce așteaptă Dumnezeu de la ei, după cum nici noi nu știm ce așteaptă de la viața noastră — și tocmai într-un atare moment sunt scrise cărțile, sunt pictate tablourile, deoarece nu vrem și nu putem uita cine suntem”¹.

Cine suntem? Suntem un popor pentru istorie sau istoria este doar o parte a poporului nos-

tru? Criteriul principal de evaluare a istoriei nu este cel estetic (Ce frumoasă este istoria!). Nici criteriul arhaic nu are pentru noi atât de mare relevanță (Ce istorie veche avem!).

Pentru adventiști, istoria are o funcție pedagogică și constituie capătul din spate al unei proiecții a timpului, un timp care să ne îndrepte către viitor. Una dintre figurile marcante ale istoriei adventiste, Ellen G. White, afirma că „nu avem a ne teme de nimic altceva pentru viitor, decât de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Domnul Dumnezeu până în clipa de față, precum și lecția pe care El dorește ca noi s-o învățăm, ca biserică, din trecutul istoriei noastre”².

Totodată, ea ne face contemporani cu cei ce au început-o, dar și cu cei care n-au produs-o încă. Altfel spus, „amintirea întâmplărilor mele vine din viitor, nu din trecut”³.

Al treilea motiv pentru care nu suntem un popor pentru istorie ține de faptul că istoria își ține eroii în muzeu sau în cărți. Exponatele, oricât de bine conservate, și-au îndeplinit rolul și stau nemișcate pe pedestal. Mai mult, istoria este adesea nedreaptă, fiindcă ea nu-i înregistrează pe eroii anonimi. Acordă spații largi martirilor, dar ține filele albe pentru eroii aflați în viață. În sfârșit, „chiar și eroii din istoria bisericii nu arată prea bine atunci când sunt puși sub lupa unui sceptic”⁴.

Urări pentru statornicie sau urări pentru instabilitate?

Toate aceste motive nu ne împiedică totuși să ne celebrăm eroii, înaintașii. Nu avem un cult al eroilor, însă nu putem să nu păstrăm amintirea lor, a eforturilor lor uriașe. În fond, amintirea este adânc gravată în conștiința noastră, a celor atât de familiarizați cu „adu-ți aminte...”

Ce am putea rosti, ca urare, acum, după scurgerea a 150 de ani de la înființarea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea? Nu am nicio idee... Întotdeauna m-am simțit inconfortabil într-un cadru protocolar. Deși nu știu care ar fi cea mai potrivită urare, pot să afirm cu certitudine care este cea mai nepotrivită. Este „La mulți ani!”

Spun aceasta pentru că nici apostolii, nici protagoniștii din a doua mare trezire (1800-1840) nu aveau un orizont îndepărtat al timpului. Dimpotrivă, la fel ca Isus, credeau că „a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl” (Ioan 13:1) și orice întârziere ar fi însemnat recunoașterea înfrângerii lor.

Ca atare, atât ucenicii debusolați, cât și adventiștii milleriti decepționați n-au renunțat la luptă. Nu s-au refugiat într-un banchet, ca o formă de tratare a depresiei spirituale.

Tenacitatea lor i-a condus la statornicie în adevăr și instabilitate în lume. Prin urmare, inversarea acestei polarități – statornicie în lume și instabilitate în adevăr – oferă gustul amar al unei noi celebrări în exil. Exilul presupune o captivitate, statutul de apatrid. Este o existență în condiții ostile cu care niciodată nu te poți împăca. Iată de ce adventismul de ziua a șaptea nu poate fi gratulat cu urarea: „La mulți ani pentru un secol și jumătate de istorie!” Acceptarea unei astfel de felicitări ar fi dovada capitulării lui.

Ar intra și el în rândul celor aproximativ 30 000 de grupări/biserici protestante⁵ despre care s-ar putea spune cu compătimire: „Ce sunt aceste biserici de acum, dacă nu monumente a ceea ce am crezut cândva?”⁶ Probabil i-ar fi rezervat și lui un altar de aducere-aminte pe care să fie immortalizat epitaful: „Unui Dumnezeu necunoscut” (Faptele 17:23).

Exilați pentru istorie sau exilați pentru misiune?

Însă experiența pionierilor adventiști pe care îi evocăm nu a trecut în uitare, ci s-a materializat în imposibila coabitare cu teologia tradițională protestant-evanghelică. Așa se face că au hotărât să se dedice studiului Scripturii pentru a înțelege și a reconsidera adevăruri abandonate de cultele din care făceau parte. În scurtă vreme, mintea lor a fost impresionată de convingerea că sunt o rămășiță în dezvoltare până la sfârșitul timpului, ultima verigă din lanțul profetic al poporului lui Dumnezeu.

În Biblie, motivul rămășiței este omniprezent și nicio altă expresie nu are o asemenea rezonanță pentru adventiști. Ea ocupă unul dintre cele mai importante locuri în conștiința și teologia adventistă și derivă dintr-o interpretare istoricistă⁷ a cărților Daniel și Apocalipsa. Potrivit acestui model interpretativ al celor două cărți apocaliptice, adventiștii se văd nu ca un popor **pentru istorie**, ci ca un popor **pentru misiune**. Misiunea din timpul sfârșitului le aparține.

Parafrazând un profesor spaniol de mare prestigiu (el se referea la originea românilor), putem spune pe bună dreptate că „originea noastră nu este un mister, dar existența noastră este un miracol”⁸.

Mesaj relevant sau mesaj culminant?

Autodesemnarea noastră ca rămășiță culminantă ține cont de trei realități apocaliptice:

1. Noi nu suntem un fenomen social, ci avem o origine profetică. (Daniel 8:14,19; Apocalipsa 10:8-11)

2. Reprezentăm o rămășiță identificabilă prin trăsături distincte. (Apocalipsa 12:17)

3. Misiunea noastră – proclamarea Evangheliei finale – este plasată în ultimul conflict dintre Isus Hristos și Satana (Daniel 12:1; Apocalipsa 14:6-12). Ea se bazează pe mărturia lui Isus Hristos și a celorlalți profeți. (Apocalipsa 12:17; 19:10)

Esența proclamării adventiste este escatologică, antitetica și cuprinde următorii piloni:

Lucrarea pentru judecată și mântuire a lui Isus Hristos în sanctuarul ceresc	Slujba clericală a faptelor meritorii
Sabatul zilei a șaptea, ca simbol al imuabilității Legii morale și semn al loialității față de Dumnezeu creator	Duminica, semn al antihristului uzurpator și anarhic
Autoritatea eternă a Cuvântului lui Dumnezeu, susținută de mărturia apostolilor și a prorocilor	Tradiții și porunci omenești
Revenirea personală, vizibilă, înainte de mileniu a lui Isus Hristos	Spiritualizarea venirii lui Isus Hristos, răpire „secretă”
Nemurirea condiționată	Suflet nemuritor, stare intermediară

Este evident că acești piloni sunt așezați într-un sistem teologic armonios. Nu stau ca niște copaci răzleți pe un câmp, ca supraviețuitori ai unei păduri ce a fost defrișată. Ei sunt integrați în adevărul fundamental că Hristos cel crucificat și înviat Se întoarce în glorie.

Aceasta s-ar putea să atragă într-o zi o condamnare publică universală (Apocalipsa 13:13), întrerupând șirul mesajelor de felicitare.

Totuși n-ar fi ea cea mai puternică dovadă că celebrarea în exil s-a terminat? ■

Aclamare publică sau dezacord general?

Cele cinci adevăruri enumerate constituie, pe de o parte, o alternativă la teologia dominantă, făcând din noi „o confesiune suficient de încrezută ca să creadă în existența adevărului și a eroirii, considerând că îl deține pe cel dintâi”⁹.

Asumarea rolului de rămășiță culminantă care teaurizează adevărul ne poate eticheta ca o grupare sectară, exclusivistă și deranjantă pentru non-advențiști. Însă „biserica va trebui să decidă fără echivoc dacă este o biserică creștină cu o mărturisire proprie, unică între alte biserici creștine, și astfel să stea singură împotriva celorlalte organizații bisericești”¹⁰.

Pe de altă parte, cvintetul de adevăruri la care m-am referit nu poate fi întâlnit în orice biserică. În consecință, oamenii nu merg acolo unde întâlnesc lucruri obișnuite, ci acolo unde găsesc ceva distinct. Această aserțiune este valabilă și pentru căutarea unei biserici.

De aceea, pentru a-și păstra destinul profetic, adventismul trebuie să rămână în conflict cu ofertele teologice și culturale aflate „la zi”, prin susținerea învățăturilor biblice „greu digerabile”.

¹ Paulo Coelho, *Unsprezece minute*, Editura Humanitas, București, 2011, p. 93, 94.

² Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, Editura Viață și Sănătate, București, 2004, p. 185.

³ Nichita Stănescu, „Frunzișuri”, poezie din volumul *Dreptul la timp*, București, Editura Tineretului, 1965.

⁴ Ravi Zacharias, *Dezamăgit de creștinism?*, Arad: Editura Neword Press, 2012, p. 229.

⁵ David Barret, George Kuriam and Todd Johnson, *World Christian Encyclopedia* (2nd edition), New York: Oxford University Press, 2001.

⁶ Ravi Zacharias, *Dezamăgit de creștinism?*, Arad: Editura Neword Press, 2012, p. 221.

⁷ Istoricismul consideră că profețiile din Daniel și Apocalipsa sunt succesive în timpul istoric și se întind de la vremurile lui Daniel și Ioan până la revenirea lui Isus Hristos.

⁸ Ovidiu Vuia, *Sub zodia cărții și a studiului – Cu Pamfil Șeicaru în exil*, vol. I, partea II, Scrisoarea 2, 1 nov. 1976, Râmnicu Vâlcea, Editura Almaron, 2003.

⁹ Dean M. Kelley, *Why Conservative Churches Are Growing: A Study in Sociology of Religion*, op. cit. în George R. Knight, *Perspectiva apocaliptică și sterilizarea adventismului*, Râmnicu Vâlcea, Casa de Editură Advent, 2009, p. 21.

¹⁰ Reinder Bruinsma, „Adventists and Catholics: Prophectic Preview or Prejudice?”, în *Spectrum*, 27.3, (Summer 1999), p. 52.

Adrian Marius Mihalcea este directorul Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” București și doctorand în teologie.

Redeșteptarea și viața creștină

Comitetul de Bilanț al Uniunii de Conferințe (1 aprilie 2013)

Dumnezeu a organizat biserica pe pământ pentru ca aceasta să-i pregătească pe oameni pentru revenirea Domnului Isus. Fără organizare, misiunea și activitatea bisericii nu ar fi avut coerență, armonie și continuitate. Faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea numără astăzi aproape 18 milioane de membri (fără să luăm în calcul copiii, tinerii și simpatizanții nebotezați) este rodul unei viziuni cerești și al unei acțiuni unite și planificate.

Acolo unde sfaturile inspirate au fost urmate cu credincioșie, rezultatele nu au întârziat să apară. Biserica Adventistă este prezentă în 209 din cele 232 de țări existente la nivel mondial și coordonează activitatea a 7 883 de școli și universități, în care învață 1 700 000 de elevi și studenți. Mesajul adventist e proclamat în întreaga lume de următoarele instituții: 173 de spitale și clinici, 63 de edituri, 20 de companii pentru producerea alimentelor sănătoase și 14 centre media.

Totuși misiunea bisericii rămășiței este departe de a fi împlinită. Numai o singură persoană din 407 este adventistă la nivel mondial. De asemenea, în multe locuri, biserica este din ce în ce mai mult influențată de spiritul acestui veac, iar asemănarea cu lumea face ca glasul ei să se stingă în ceața secularismului.

Pentru a ne împlini misiunea, avem nevoie de o redeșteptare profundă care să cuprindă viața noastră, cu toate aspectele ei. Este nevoie de planuri făcute sub îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu și aduse la îndeplinire prin puterea Duhului Sfânt. Doar atunci când și ultimul om de pe pământ va auzi mesajul de avertizare al celor trei solii îngerești, Biserica Adventistă va putea să aștepte în liniște venirea Mântuitorului.

Redeșteptarea și viața creștină

Acesta a fost mottoul sub care și-a desfășurat lucrările Comitetul de Bilanț al Uniunii de Conferințe. Invitatul special al acestei ocazii a fost fratele Greg Hamilton, expert în drepturile omului și director al Northwest Religious Liberty Association. Fratele Hamilton le-a transmis celor prezenți un mesaj clar și răspicat: „Dacă nu-L iubim pe Domnul Isus, dacă nu-i iubim pe oameni și dacă nu iubim cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14, atunci nu avem ce căuta în lucrarea aceasta. Dacă nu credem că Isus vine curând, atunci trebuie să ieșim din această sală și din acest comitet.”

Fiecare adventist de ziua a șaptea ar trebui să fie plin de zel și de preocupare sfântă pentru misiunea lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să marcheze și să coordoneze fiecare aspect al vieții de creștin.

Numărul copiilor lui Israel

Din raportul prezentat de către fratele Ioan Câmpian-Tătar, secretarul Bisericii Adventiste din România, se poate observa că numărul membrilor era la sfârșitul anului 2012 de 66 826 de persoane, cu 207 mai puțin decât în anul anterior. Aici trebuie avut în vedere faptul că, în urma rezultatelor preliminare ale recensământului din anul 2011, în România sunt 85 902 de persoane care se declară adventiști de ziua a șaptea¹. Diferența survine din numărul persoanelor care se consideră adventiste, dar nu sunt încă membri ai bisericii. În tabelul de mai jos se poate observa dinamica numărului de membri din fiecare conferință.

¹ <http://www.recen-samantromania.ro/wp-content/uploads/2012/08/TS7.pdf>. Pentru a compara cu rezultatele recensământului din anul 2002, puteți accesa: <http://www.insse.ro/cms/files/RPL2002INS/vol4/tabele/t5.pdf>

Conferință	Biserici	Grupe	Total membri început an	INTRĂRI			IEȘIRI				Ajustări +/-	Total membri sfârșit an
				Botez	Vot	Transfer	Transfer	Deces	Excludere	Ștergere		
Banat	114	40	6 828	181	10	59	63	113	40	3	-18	6 841
Moldova	238	41	12 733	175	29	136	135	149	110		-9	12 670
Muntenia	259	65	18 799	558	27	250	224	334	173	30	-15	18 858
Oltenia	208	50	11 634	217	15	102	113	221	76		-25	11 533
Trans. Nord	127	24	7 753	136	8	116	91	142	62		0	7 718
Trans. Sud	150	32	9 286	221	17	111	114	163	62		-90	9 206
TOTAL	1 096	252	67 033	1 488	106	774	740	1 122	523	33	-157	66 826

Pe parcursul anului 2012, **au intrat** în rândul membrilor prin botez 1 488 de persoane, cel mai mic număr de persoane botezate înregistrat în ultimii 22 de ani și cu 60 mai puțin decât anul trecut. La aceștia se adaugă 106 persoane intrate prin mărturisire de credință, precum și 774, prin scrisoare de transfer. La capitolul **ieșiri**, constatăm că au trecut la odihnă 1 122 de membri, cu 83 mai puțin decât anul trecut, și au fost excluși 523 de membri, cu 75 mai puțin ca anul trecut. Se constată că numărul excluderilor e în continuă scădere de câțiva ani. Pierderile prin ajustări și ștergere din registrul de membri (dispariție),

un total de 190 de membri, se datorează procesului de aducere la zi a statisticii cu realitatea din teren.

Clasificarea membrilor în funcție de vârstă ne indică faptul că procentul membrilor mai tineri de 20 ani continuă să fie extrem de mic, de doar 2,04% pe Uniune. În schimb, segmentul membrilor ce depășesc vârsta de 65 de ani se ridică la 34%. Clasificarea în funcție de sex se prezintă astfel: 40 101 femei și 26 723 bărbați.

Un alt indicator relevant pentru activitatea bisericii îl constituie și statistica privind participarea la serviciile divine:

Conferință	Total membri	Medie participare serviciu divin	Rată participare serviciu divin	Medie participare Școala de Sabat	Rată participare Școala de Sabat
Banat	6 841	5 073	74	3 957	58
Moldova	12 670	10 250	80	9 514	75
Muntenia	18 858	13 355	71	10 129	54
Oltenia	11 533	9 034	78	7 754	67
Trans. Nord	7 718	5 948	77	4 650	60
Trans. Sud	9 206	7 380	80	5 581	61
TOTAL	66 826	51 040	77	41 585	62

În concluzie, putem spune că asistăm în continuare la scăderea numărului de membri, chiar dacă fenomenul emigrării și rata pierderilor prin excluderi nu au mai influențat această tendință în anul 2012 în comparație cu anii trecuți. Principala cauză rămâne numărul scăzut de botezuri, cel mai mic înregistrat după 1989. O atenție sporită credem că poate fi acordată procentului extrem de redus de tineri botezați cu vârste până în 20 de ani, nu în primul rând pentru a salva statistica de indicatori negativi, ci pentru a salva tineretul bisericii, ajutându-l să încheie legământ cu Dumnezeu.

Procesul de îmbătrânire constituie o realitate dureroasă a Bisericii Adventiste din România, iar motivul principal al acestei situații este emigrarea.

Pentru toți cei înrolați în slujire, numărul redus de participanți la actul de închinare rămâne o provocare. Chiar dacă nu avem date despre numărul ucenicilor, al membrilor misionari, totuși un lucru este cert: cei inactivi în biserică sunt inactivi și în afara ei. Este timpul să acordăm prioritate Cuvântului lui Dumnezeu pentru a avea servicii divine motivatoare, iar numărul ucenicilor să fie tot mai mare, ca în perioada bisericii primare.

Credincioșie și recunoștință

În ciuda faptului că țara noastră se află în criză financiară de mai mulți ani, zecimile și darurile au fost oferite cu mulțumire și generozitate. Acest lucru demonstrează faptul că membrii adventiști conștientizează binecuvântarea lui Dumnezeu și faptul că El îi susține pe toți în nevoile lor. În tabelul următor, este prezentată situația intrărilor la zecimi în anul 2012, în comparație cu anul 2011.

Se poate observa că scăderea absolută a zecimilor în anul 2012 față de anul 2011 pe total Uniune este de 73 918 lei, iar în procente este de 0,13% (în anul 2011 s-a înregistrat o creștere de 2,61% față de anul 2010). Ținând cont de procentul mediu al inflației, care a fost de 4,07% (în anul 2011, inflația a fost de 3,14%), zecimea medie actualizată a scăzut cu 4,19% în anul 2012 față de 2011 (în anul 2011 am avut o scădere cu 0,61% față de anul 2010).

Zecimea medie pe membru în Uniunea de Conferințe a crescut și a fost de 857 lei/an, sau 71 lei/lună, și reflectă credincioșia acestora față de bunul Dumnezeu (în anul 2011 a fost de 855 lei/an și 71 lei/lună, iar în 2010, de 826 lei/an și 69 lei/lună).

Conferința	curs 2012 4,4560				curs 2011 4,2379		Rata inflației 4,07	
	2012				2011		2012 / 2011	
	Zecime		medie an/membru		Zecime		Creștere	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
Banat	5 628 561	1 263 142	823	185	5 548 405	1 309 235	101,44%	97,32%
Moldova	10 785 106	2 420 356	851	191	10 891 411	2 570 002	99,02%	94,99%
Muntenia	17 992 632	4 037 844	954	214	18 375 451	4 335 980	97,92%	93,93%
Oltenia	8 527 226	1 913 650	739	166	8 476 101	2 000 071	100,60%	96,51%
Trans. Nord	5 388 453	1 209 258	698	157	5 520 137	1 302 564	97,61%	93,64%
Trans. Sud	8 933 055	2 004 725	970	218	8 517 447	2 009 827	104,88%	100,61%
TOTAL	57 255 034	12 848 975	857	192	57 328 952	13 527 679	99,87%	95,81%

Darul Școlii de Sabat, cel mai important dar mondial, a crescut cu 8,78%, ajungând la suma de 2 912 134 lei. Media pe membru/Sabat la darul Școlii de Sabat este de 0,84 lei (în anul 2011, media pe membru/Sabat a fost de 0,75 lei).

Știm că, în afară de sumele menționate sunt multe alte contribuții pe care membrii le-au făcut direct și nu se află înregistrate în acest raport. Dumnezeu cunoaște însă fiecare implicare și în lucrarea Sa este loc pentru toți. Eficiența se măsoară prin credincioșie și prin implicarea Duhului Sfânt.

Au fost realizate multe planuri și putem spune că Dumnezeu ne-a ajutat să le putem îndeplini. Am avut nevoie de intervenția și de conducerea Lui, de înțelepciunea pe care numai El o poate da. Acum, când vedem că aceste planuri au izbutit, Îi suntem recunoscători și dorim ca Tatăl ceresc să ne călăuzească și în continuare.

Activități și evenimente

În cadrul Comitetului de Bilanț, fiecare departament al Uniunii a prezentat raportul de activitate pentru anul 2012. Astfel, lucrarea Bisericii Adventiste din România nu se mărginește numai la hotarele patriei. Misionari români sunt implicați în programe misionare care se desfășoară în Africa (Namibia și Malawi), în America de Sud (Peru), precum și în Europa (Serbia).

Pe plan educațional, în anul 2012 au fost inaugurate două grădinițe: la Podiș (BC) și Băicoi (PH). De asemenea, au fost deschise și două școli primare: la Băicoi și la Vaideiu. Tot la Departamentul Educație notăm și faptul că Olimpiada de Religie a implicat 3 000 de participanți,

cu 200 mai mult decât în 2011. Aceștia sunt elevi din clasa a III-a până în clasa a XII-a.

Institutul de studii Sola Scriptura înregistrează, la sfârșitul anului 2012, un număr de 5 397 de cursanți, dintre care 1 477 la cursurile de Biblie. Mai menționăm că în întreaga țară sunt deschise 44 de librării (cu 7 mai mult decât în 2011). De asemenea, aproximativ 1 000 de voluntari sunt înscriși să lucreze în penitenciare pentru persoanele private de libertate.

La capitolul „Publicații”, notăm că au fost tipărite 48 de noi titluri și retipărite alte 36 de titluri. În anul 2012, la Editura Viață și Sănătate au fost tipărite un număr de 282 715 356 de pagini. În 2012 au activat 177 colportori (cu 9 mai puțin decât în 2011).

Cu gândul spre Casă

Cu cât zăbovim mai mult pe acest pământ, cu atât ne dăm seama că vrem să ajungem mai repede acasă. Realitățile și evenimentele cu care ne confruntăm ne determină să ne îndreptăm din ce în ce mai des gândul spre Casa noastră de sus.

Dacă fiecare dintre noi își va face partea, dacă vom căuta să împlinim voia Domnului în toate lucrurile, dacă vom trăi cu bucurie fiecare principiu biblic și dacă vom predica mesajul de avertizare încredințat, vom ajunge, cu siguranță, mai repede acasă.

Să ne rugăm necurmat pentru biserica noastră scumpă, ca să nu întârzie să-și corecteze greșelile, să nu îi fie teamă să ia decizii și să nu îi fie rușine de mesajul ei. Fie ca bunul Dumnezeu să vegheze asupra poporului Său și să-l călăuzească pe calea cea strâmtă. ■

Marea revărsare

Informațiile sunt hotărâtoare cu privire la dez-nodământul unui război. În Marea Luptă este la fel, iar dacă uneori simțim că finalul este în cumpănă, nu lipsa informațiilor este cauza, ci, paradoxal, nefolosirea lor. „Totuși noi nu suntem neștiutori cu privire la strategiile lui [Diavolului]. Nouă ne este cu puțință să ne împotrivim puterii lui.” (*Review and Herald* (RH), 22 martie 1897)

După încă un an de dor după redeșteptare și reformă pentru misiune, biserica noastră din România continuă să spere în împlinirea acestui vis. Iar acum, Îi mulțumim ceresului nostru Tată pentru că suntem mai aproape ca niciodată de această stâncă „prea înaltă”, pe care n-o putem ajunge singuri (cf. Psalmii 61:2).

Duhul Sfânt: puterea care dă viață

La prima vedere, ilustrația următoare pare neverosimilă, însă lucrurile pot fi privite dintr-un alt unghi. Cineva își cumpără un automobil. Îl îngrijește, arată strălucitor, îl prezintă prietenilor, iar uneori urcă în mașină. Însă niciodată nu pornește motorul. De fiecare dată când vrea

„să meargă cu mașina” undeva, el își încordează mușchii și împinge mașina.

Vedem mașini împinse doar pe distanțe mici și doar atunci când sunt defecte. Dar ne-am putea regăsi chiar noi în această imagine, niște creștini perfect funcționali, dar care nu pornesc motorul, ci împing cu devotament, într-o parte și în alta, mașinăria bisericească? Ellen White se exprimă extrem de direct: „Dacă puterea divină nu se combină cu efortul omenesc, nu aș da niciun pai pentru tot ce poate să facă cel mai mare om. Duhul Sfânt lipsește din lucrarea noastră.” (RH, 18 feb. 1890)

Pornirea motorului reprezintă prezența și acțiunea Duhului Sfânt. „Atâta vreme cât sunt atât de lipsiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, oamenii nu pot să prețuiască predicarea Cuvântului, dar când puterea Duhului le va atinge inima, predicile nu vor fi lipsite de efect.” (RH, 22 martie 1897)

Îndepărtarea obstacolelor – spaima Diavolului

„De nimic nu se teme Satana așa de mult decât de faptul că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând o rice piedică, pentru ca Domnul să Își poată revărsa Duhul asupra unei biserici slăbite și nepocăite.” (*Ibidem*)

Adevărata redeșteptare este un manual pe care îl avem la îndemână, o broșură vrednică de încredere, semnată de Fundația E. G. White. Volumul materialului nu reprezintă o dificultate pentru niciun cititor, însă conținutul este ca o consultație la medic, la marele Medic. Ni se dau răspunsuri directe, personale, cu dragoste salvatoare, menite să fie luate în seamă fără întârziere.

Primul pas, atât pentru membri, cât și pentru pastori, este **pocăința personală**, extinsă atât de mult, încât să devină un fenomen colectiv.

„Am văzut că, dacă biserica și-ar fi păstrat întotdeauna *caracterul ei deosebit și sfânt*, puterea Duhului Sfânt, care le-a fost împărțită ucenici-

lor, încă ar fi fost cu ea.” (*Experiențe și viziuni*, p. 227; în orig. orice subliniere este adăugată)

„În biserică sunt oameni neconvertiți, care nu se vor uni în rugăciune stăruitoare și biruitoare. (...) *Dezbinările și chiar certurile inverșunate*, care ar stârni repulsia oricărei societăți din lume, sunt ceva obișnuit în biserici, deoarece se depune așa de puțin efort pentru a ține în stăpânire sentimentele greșite și pentru a reprima fiecare cuvânt de care Satana poate să profite. (...) Cei lumești privesc și exclamă cu dispreț: *Iată cum se urăsc între ei creștinii aceștia!*” (*Ibidem*)

Al doilea pas este schimbarea mentalității cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. „Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care va lumina întregul pământ cu slava Sa, *nu va veni până când* nu vom avea un popor cu o gândire luminată, care să știe din experiență ce înseamnă să fii *împreună-lucrător cu Dumnezeu*. Când vom fi consacrați pe deplin, din toată inima, în serviciul lui Hristos, Dumnezeu va aprecia acest fapt printr-o revărsare fără măsură a Duhului Sfânt, dar aceasta *nu va avea loc până când* cea mai mare parte a membrilor bisericii nu vor fi *împreună-lucrători cu Dumnezeu*.” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, 1905, p. 253, în orig.)

Aici este soluția pentru dificultatea stranie de a nu reuși să-i absorbim în lucrare pe toți absolvenții Institutului Teologic. „În lucrare” este altceva decât în districtele deja existente. De fapt, o evaluare a numărului de membri care revin în medie unui pastor în Uniunea noastră, comparativ cu câmpul mondial, ne spune că avem deja prea mulți pastori. Însă „holdele albe, gata pentru seceriș”, către care Mântuitorul ne spune să ne ridicăm ochii, cer un număr de lucrători devotați care depășește estimările noastre cele mai responsabile.

„Numărul celor angajați în lucrarea de păstorie nu trebuie micșorat, ci sporit într-o mare măsură. Acolo unde se află un singur pastor, trebuie să fie adăugați alți douăzeci, iar dacă Duhul lui Dumnezeu îi conduce, acești douăzeci vor prezenta adevărul în așa fel încât se vor mai adăuga încă douăzeci.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 414).

Inspirația ne spune să nu așteptăm redeșteptare fără ieșirea în afara bisericilor existente, cu scopul de a câștiga suflete în locuri nelucrate. *Redeșteptarea pentru misiune* ne cere această reformă. Ce ne împiedică să privim adventismul în acest mod?

„Aceia care pretind că sunt slujitorii lui Hristos să se ridice și să lumineze, pentru că lumi-

na lor a venit și slava Domnului a răsărit asupra lor. Trebuie să înțeleagă că Hristos așteaptă ca ei să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o El. Să lase comunitățile care cunosc adevărul și să meargă să înființeze noi comunități, să prezinte Cuvântul adevărului celor care nu cunosc solia de avertizare a lui Dumnezeu.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 413)

„Intrați în câmpuri noi – este cuvântul ce vine de la Domnul – și sporiți numărul lucrătorilor voștri! Educați tineri pentru lucrare și nu zăboviți! Educați, educați, educați!” (*Ibidem*, p. 416)

Avem o biserică cu un potențial unic în istoria noastră. Timpul în care suntem pe scena Planului Mântuirii are toate elementele optime pentru trezire la misiune. Evenimentele favorizează receptivitatea societății pentru Evanghelia. Suntem „uriașul” care poate fi trezit doar de Duhul Domnului.

„În bisericile noastre au fost cerute multe predici. Membrii au depins de discursurile de la amvon, în loc să depindă de Duhul Sfânt. Darurile spirituale nu au fost cerute și nu au fost folosite, stingându-se astfel în slăbiciune. Dacă pastorii ar fi mers în teritorii noi, membrii ar fi fost obligați să poarte răspunderi, iar capacitățile lor ar fi crescut prin folosire.” (*RH*, 25 feb. 1902)

Împlinirea așteptării Duhului prorocilor poate schimba fața bisericii noastre. Oricare ar fi sacrificiul cerut, merită să-l acceptăm, de dragul distincției speciale, pregătite pentru acest timp: *împreună-lucrători cu Dumnezeu*. „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7). ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Chemați pentru a sluji

Rezumat al Adunărilor generale electiv

Statutul de organizare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea prevede ca periodic să aibă loc discuții și consultări privind direcția și misiunea bisericii. Acestea sunt efectuate de către diferitele comitete desemnate să coordoneze activitatea. Din timp în timp¹, Adunarea generală, care reprezintă un anumit nivel al bisericii, este convocată pentru a evalua activitatea ultimului mandat și pentru a trasa direcțiile principale de activitate pentru următoarea perioadă. Cu această ocazie, se desfășoară și alegerea responsabililor care vor coordona activitatea diferitelor ramuri ale lucrării.

În acest an, în luna aprilie, au avut loc Adunările generale ale tuturor celor șase conferințe care formează Uniunea Română. Prezentăm mai jos informațiile principale privind fiecare conferință.

Conferința Transilvania de Nord

În ziua de 16 aprilie 2013, în orașul Cluj-Napoca a avut loc Adunarea generală electivă a Conferinței Transilvania de Nord. La această adunare au fost așteptați 187 de delegați care re-

prezentau bisericele adventiste din județele: Alba, Bistrița, Cluj, Maramureș, Satu Mare și Sălaj.

Lucrările au început printr-un moment de consacrare, timp în care delegații au încredințat misiunea lor acțiunii și influenței Duhului Sfânt.

După momentul devoțional, au fost prezentate rapoartele tuturor departamentelor și a fost adoptat documentul de *Planuri și hotărâri* care conține direcțiile principale de misiune pentru următorii patru ani.

În acest timp își desfășurau activitatea comitetele însărcinate cu propunerea noilor responsabili ai conferinței. Adunarea a votat ca noul președinte al Conferinței Transilvania de Nord să fie pastorul Ștefan Tomoioagă. Născut în 1975, pastorul Ștefan Tomoioagă a mai slujit până acum ca secretar al conferinței.

Pentru slujba de secretar a fost ales fratele János Béla Ilyés. Fratele Bela s-a născut în anul 1966 și a mai slujit ca secretar și trezorier.

Noul trezorier al Conferinței Transilvania de Nord este Iosif Pașca. Născut în 1971, fratele Pașca a slujit până acum ca pastor în localitățile Ocnița, Ocna Mureș și Alba Iulia.

Din comitetul local al conferinței mai fac parte pastorul Loránd Balla, care va răspunde de Departamentul Școala de Sabat, și fratele Emanuel Ban, care a fost reales director al Departamentului Tineret.

Cu această ocazie au fost primite în conferință comunitățile nou-formate: Mociu, Panic și Ulciug.

Conferința Transilvania de Sud

În ziua de 18 aprilie 2013, reprezentanți ai celor 150 de biserici din Conferința Transilvania de Sud au venit la Târgu Mureș pentru a participa la Sesiunea a VII-a a Adunării generale electivă a conferinței. Secretarul Diviziunii Inter-Europene, pastorul Gabriel Maurer, a prezentat Cuvântul Domnului în acea dimineață.

După momentul devoțional, s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile începerii Adunării generale, fiind prezenți un număr de 203 delegați din cei 219.

De la stânga la dreapta: Iosif Pașca, Emanuel Ban, Ștefan Tomoioagă, Loránd Balla, János Béla Ilyés

De la stânga la dreapta: Gabriel Ban, Ioan Gelu Poenariu, Ernest Szász, József Attila Ferencz-Zorgel, Bogdan Vlad

În timp ce diferite comitete își desfășurau activitatea în sălile desemnate, în plen, delegații veniți din județele Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu au examinat și au votat rapoartele slujbașilor conferinței, la încheiere de mandat, și a fost adoptat documentul de *Planuri și hotărâri*, care cuprinde direcțiile principale pentru următorii patru ani.

Delegații au validat prin vot propunerea comitetului de numiri pentru alegerea slujbașilor principali ai conferinței pentru mandatul 2013-2017. Pastorul Ernest Szasz (59 de ani) a fost ales ca președinte. Dumnealui are o mare experiență pastorală și administrativă, slujind în mai multe

rânduri la Uniunea Română și la conferințele Transilvania de Sud și Transilvania de Nord.

Secretarul ales, Gabriel Ban (49 de ani) a slujit ca pastor în districtul Mediaș, anterior fiind capelan al Institutului Teologic Adventist din Cernica. Are experiență ca secretar, deoarece a slujit în această poziție un mandat în Conferința Moldova.

Trezorierul Vlad Bogdan, în vârstă de 33 ani, este reprezentantul generației tinere. Până acum a slujit ca pastor în districtele Reghin I și Luduș II.

Comitetul conferinței este completat de către fratele Ioan Gelu Poenariu, director al Departamentului Tineret, și fratele Ferencz-Zorgel József Attila, care va răspunde de activitatea Școlii de Sabat.

Cu această ocazie, a fost decisă primirea în rândul bisericilor din Conferința Transilvania de Sud a comunității Șăușa, județul Mureș.

Conferința Moldova

Sesiunea Adunării generale a Conferinței Moldova a fost convocată la Bacău în data de 21 aprilie 2013. Alegerea slujbașilor a fost încredințată călăuzirii Duhului Sfânt, cu multă rugăciune, ordine și respect.

De la stânga la dreapta: Virgil Sandu, Laurențiu Gherghe, Florin Istrate, Dumitru Lupu, Viorel Șestun, Tiberiu Nica

La acest eveniment au participat 297 de delegați, reprezentând 12 670 de credincioși din zona Moldovei. Delegații au primit și au dezbătut rapoartele cu privire la starea bisericii, la activitățile desfășurate de responsabilii de departamente și au stabilit direcțiile prioritare pentru perioada următoare.

Alegerile generale electivă au început cu un devoțional rostit de pastorul Maurer Gabriel, secretar al Diviziunii Inter-Europene. Devoționalul a făcut referire la slujirea pe care Dumnezeu o cere în această ocazie.

Delegații prezenți au decis ca președinte al Conferinței Moldova să fie pastorul Florin Istrate. Născut în 1969, în localitatea Matca, județul Galați, pastorul Florin Istrate a slujit până acum ca trezorier al Conferinței Moldova.

Ca secretar a fost ales pastorul Laurențiu Gherghe. Născut în 1975, fratele Gherghe a slujit în ultimii patru ani tot în calitate de secretar al conferinței.

Trezorier a fost ales pastorul Dumitru Lupu. Născut în 1969, fratele Lupu a slujit până acum în comunitatea „Speranța” din Bacău și a fost casier al Conferinței Moldova.

Ceilalți membri ai comitetului local al conferinței sunt: Virgil Sandu – director Școala de Sabat; Viorel Șestun – director Tineret; Tiberiu Nica – responsabil Libertatea Religioasă.

Cu ocazia acestui eveniment, a fost decisă primirea în rândul bisericilor din Conferința Moldova a comunităților din localitățile: Pârgărești (BC), Luizi Călugăra (BC), Podiș (BC), Vadu Moldovei (SV) și Țibeni (SV).

Conferința Oltenia

Conferința Oltenia reprezintă bisericile adventiste de ziua a șaptea din județele Argeș, Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Teleorman și Vâlcea. Reprezentanții bisericilor din aceste județe au fost chemați în ziua de marți, 23 aprilie 2013, pentru a participa la Adunarea generală electivă.

Delegații au chemat prezența lui Dumnezeu în rugăciune, lăsând ca mesajul divin prezentat să le călăuzească gândurile. Au fost prezentate informații despre activitatea ultimilor patru ani și au fost adoptate direcțiile majore de acțiune pentru următorul termen statutar.

Cu această ocazie, reprezentanții bisericilor din Conferința Oltenia l-au ales pe pastorul Aurel Neațu să poarte responsabilitatea de președinte pentru următorii patru ani. Fratele Aurel Neațu s-a născut în anul 1967, iar până acum a mai slujit ca secretar al conferinței.

Pastorul George Sbârnea a fost ales pentru următorii patru ani ca secretar al Conferinței Oltenia. În vârstă de 42 de ani, fratele Sbârnea a slujit până acum ca pastor în mai multe districte din conferință.

Ca trezorier a fost reales pentru al treilea mandat fratele Viorel Răducan. Fratele Răducan s-a născut în anul 1970 și a mai slujit ca pastor și capelan la Liceul Adventist din Craiova.

Din Comitetul Conferinței vor mai face parte în următorii patru ani și responsabilii următoarelor departamente: Florian Ristea – Școala de Sabat; Florin Răduț – Tineret; Petre Niță – Libertate Religioasă.

Adunarea generală a mai decis și primirea în rândul bisericilor din Conferința Oltenia a comunității Topești (GJ). De asemenea, a fost votată contopirea comunităților Cioroiști și Cioroiul Nou (DJ) și a comunităților Balta Sărată și Călmățui de Sus (TR). S-a votat și desființarea, din lipsă de membri, a bisericilor din Poiana Mare (DJ) și Ștorobăneasa (TR).

Conferința Banat

Joi, 25 aprilie 2013, Biserica Adventistă „Salem”, din Arad, a găzduit Adunarea generală a Conferinței Banat. Au fost convocați 168 de delegați din cele 114 biserici locale de pe cuprinsul celor 5 județe: Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș.

Momentul devoțional a fost susținut de fratele Gabriel Maurer și s-a bazat pe pasajul biblic din Evanghelia după Luca 15:11-21, care ne spune că doar lângă Tatăl avem siguranță, stabilitate, liniște și ne este asigurat succesul în lucrare.

De la stânga la dreapta: Petre Niță, George Sbârnea, Florin Răduț, Aurel Neațu, Florian Ristea, Viorel Răducan

De la stânga la dreapta: Mihai Maur, Pavel Memete, Ionel Soponariu, Liviu Roman, Narcis Ardelean

La deschiderea oficială a adunării, s-a consemnat prezența în sală a 150 de delegați. După aprobarea agendei întâlnirii, s-a trecut la alegerea comitetului de organizare, după care președintele în funcție și-a prezentat raportul. A fost prezentat spre discuție și votare raportul comitetului de *Planuri și hotărâri*, care cuprinde direcțiile de activitate pentru următorul mandat, 2013-2017, și care vizează: spiritualitatea, misiunea și administrația. A urmat prezentarea rapoartelor secretarului și trezorerului.

Comitetul de numiri a prezentat delegaților, pe rând, numele slujbașilor conferinței pentru următorul mandat: pastorul Mihai Maur (42 de ani) a fost reales președinte al Conferinței Banat, pastorii: Pavel Memete (60 de ani) și Ionel Soponariu (54 de ani) au fost realesi ca secretar, respectiv, trezorer. Director al Departamentului Tineret a fost reales pastorul Narcis Ardelean, iar director al Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea personală a fost ales pastorul Liviu Roman.

Conferința Muntenia

Adunarea generală a Conferinței Muntenia a avut loc în ziua de 28 aprilie 2013. La această ocazie de bilanț, dar și de direcționare a activității din conferință au luat parte 331 de delegați, reprezentând bisericile din cele 10 județe care compun conferința.²

Mesajul biblic a fost prezentat de către fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii.

Delegații prezenți la lucrări au ascultat rapoartele prezentate și au discutat despre strategia de lucru pentru următorii patru ani.

Fratele Georgel Pîrlitu a fost reales președinte al Conferinței Muntenia pentru al doilea mandat. Născut în anul 1970, fratele Pîrlitu a mai slujit și ca secretar al conferinței.

În slujba de secretar a fost ales fratele Nicolae Ionescu, născut în anul 1967, care în trecut a fost trezorer al conferinței.

Fratele Valentin Bădescu, în vârstă de 37 de ani, este noul trezorer al Conferinței Muntenia. Dumnealui a slujit ca pastor în Buzău și Ploiești.

Echipa comitetului conferinței este completată de următorii frați: Marius Necula – Școala de Sabat, Robert Mandache – Tineret (reales), Cătălin Bărbulescu – Educație; Gabriel Ișvan – Libertate Religioasă.

Cu această ocazie, în Conferința Muntenia au fost primite cinci biserici: Bolintin Deal (GR), Excelsis (B), Fieni (DB), Măcin (TL) și Olari (PH).

Fie ca bunul Dumnezeu să Își călăuzească biserica Sa din România! ■

¹ La nivelul comunității, adunarea generală electivă are loc la 2 ani; la nivelul conferinței, la 4 ani; la nivelul Uniunii, al Diviziunii și al Conferinței Generale, la 5 ani.

² Acestea sunt: Brăila, Buzău, Călărași, Constanța, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Prahova, Tulcea și municipiul București.

De la stânga la dreapta: Gabriel Ișvan, Cătălin Bărbulescu, Nicolae Ionescu, Georgel Pîrlitu, Valentin Bădescu, Robert Mandache, Marius Necula

Ai stat de vorbă și cu mine?

Am regăsit pe Facebook o veche cunoștință, o domnișoară cu care am colaborat la revista *Respiro* și pe care nu o mai văzusem de mult timp. Am salutat-o și, după câteva cuvinte de introducere, am întrebat-o dacă am putea să reluăm colaborarea. S-a arătat deschisă. I-am prezentat câteva detalii, iar la final, mi-a precizat un lucru care m-a lăsat fără cuvinte: „Să știi însă că eu nu mai sunt adventistă!” Nu am vrut să intru în discuții, încercând să o conving să revină. Am preferat să încep o colaborare în care să simtă că face ceva pentru Dumnezeu, chiar dacă nu știam ce mai înseamnă Dumnezeu pentru ea. Totuși sufletul meu a fost zdrobit, pentru că am adăugat-o la o listă de cel puțin zece prieteni apropiați care au ales să plece din biserică. Oare de ce se întâmplă acest lucru? Care e cauza? Cine sunt vinovații?

Prefer să nu răspund la aceste întrebări; nu cred că își au rostul. Îmi dau seama că din ce în ce mai mult se înmulțesc persoanele care doar își exprimă nemulțumirile, găsesc vinovați și emit verdicte. Pe mine mă interesează doar ce se întâmplă cu tinerii, ce se întâmplă în prezent și ce se va întâmpla cu ei în viitor.

Relații, nu doar proiecte

În domeniul afacerilor, unul dintre domeniile pe care se pune mare preț este cel al relațiilor publice. Companiile vor să primească impresiile clienților, vor să știe ce îi interesează pe aceștia și care sunt dorințele și nevoile lor. De asemenea, vor ca aceștia să fie bine informați cu privire la ceea ce compania oferă, iar o companie de top oferă mai mult decât un simplu produs, urmărind să implementeze chiar o filosofie de viață. În concluzie, relațiile cu publicul au un rol extrem de important. Fără acestea, producătorul poate fi singurul beneficiar al produselor sale.

În acest context, mă întreb dacă nu cumva relațiile defectuoase sunt marea noastră problemă în activitatea cu tinerii și nu numai? Oare știm cu adevărat ce vor ei? Care sunt dorințele și nevoile lor? Cunoaștem lumea în care ei trăiesc?

În luna decembrie a anului trecut, am fost printre organizatorii unei tabere de companioni și ai unei tabere de tineret. Astfel de evenimente implică foarte multă pregătire, creativitate, dinamism... Însă mi-am dat seama că multe din lucrurile pentru care am muncit și pe care le-am pregătit au fost degeaba, pentru că nu erau ceea ce ei doreau și aveau nevoie. *De multe ori credem că tinerii nu știu ce vor și trebuie să le oferim ceea ce știm noi că le trebuie. Realitatea însă este aceea că ei nu știu ce vor până când nu le arăți tu, iar când ceea ce le arăți primește confirmarea și din partea lor că este bun, atunci poți merge cu succes înainte.* Tinerii nu sunt superficiali și nici nu trăiesc în ignoranță, ei doar așteaptă să li se ofere ceva profund, serios, valoros, relevant.

Eficiența

Lucrând cu lideri și instructori, îmi dau seama că unii dintre ei relaționează cu tinerii ca și cu niște supuși care trebuie să se conformeze la ceea ce ei cred că e bine și potrivit. Însă realitatea arată că, de multe ori, activitatea de tineret este departe de a răspunde unor nevoi reale, aspect care ar fi depășit în cazul unei comunicări deschise și a interacționării cu lumea tinerilor.

Mai mult decât atât, preluând o altă noțiune din lumea afacerilor, este de preferat ca lucrarea cu tinerii să fie caracterizată printr-un cuvânt: **eficiență**. Nu trebuie să facem anumite lucruri doar de dragul de a le face sau pentru că așa s-a făcut în mod obișnuit până acum. Nu suntem chemați să mântuim tradiții, ci să îi conducem pe tineri la Hristos, iar mântuirea să le fie o filosofie de viață.

E trist faptul că uneori trebuie reluate explicațiile urgenței lucrării cu tinerii atât pentru instructori și lideri, cât și pentru membrii bisericii în general. Faptul că tinerii sunt biserica de mâine este doar una dintre motivații, pe lângă multe altele. Tinerii sunt o forță, ei pot influența enorm societatea și pot fi un canal extraordinar de misiune. Ei pot consolida identitatea bisericii în societate și pot duce numele de „adventist” în

Gabriel Iarca este director asistent la Departamentul Tineret, Conferința Muntenia.

companiile și instituțiile cele mai mari. Ținând cont de toate acestea, este de neînțeles că lucrarea cu tinerii este lăsată pe un plan secundar, după modernizarea construcției bisericii, acoperirea altor investiții și plata utilităților. Este cert faptul că și acestea trebuie făcute, însă nimic nu se compară cu investiția în tineri. Zidurile nu vor fi mântuite, dar tinerii pot fi. Aceștia pot fi susținuți pentru a participa la diverse evenimente și pot beneficia de resurse, iar aceasta cu o investiție mai puțin costisitoare decât alte proiecte.

În lumea tinerilor

Totuși problema nu este rezolvată. Cheia în lucrarea cu tinerii este să stai de vorbă cu ei, să afli care este părerea lor despre ce faci tu, să afli care sunt nevoile lor, ce își doresc, ce apreciază, ce nelămuriri cu privire la Dumnezeu au ei. Numai așa vei putea să răspunzi unor nevoi reale și să ajuți la creșterea, dezvoltarea și mântuirea unui om.

Avem nevoie să cunoaștem lumea tinerilor, să intrăm în această lume și să răspundem nevoilor lor în mediul în care ei trăiesc. Acesta nu este un compromis, ci pur și simplu facem relevantă Evanghelia pentru timpul și locul în care se află tinerii. Faptul că societatea s-a dezvoltat atât de mult nu înseamnă că acesta este un păcat, ci, pur și simplu, asta este realitatea în care trăim și la care trebuie să ne raportăm. Atât Isus, cât și apostolii aveau de-a face cu o mulțime de mentalități, oameni diferiți, zone diferite. Însă ei nu încercau să îi facă pe toți iudei, ci le prezentau Evanghelia (care era aceeași pentru toți), într-o formă și într-un limbaj accesibile tuturor.

Lumea tinerilor de astăzi este în mod clar una digitală, ultratehnologizată și mai puțin relațională. În mod cert, aceasta i-a făcut pe mulți să se îndepărteze de Dumnezeu, iar gradul de secularizare a crescut simțitor. Totuși mediul online și, implicit, dezvoltarea tehnologiei sunt canale fantastice de misiune. Astăzi, printr-un singur click, poți trimite la mii de oameni un mesaj/imagine/clip prin care să le vorbești despre

Dumnezeu. Nu mai există limite de timp, spațiu, societate... etc. În lucrarea cu tinerii ar trebui să profităm de aceasta. Folosirea internetului pentru dezvoltarea de proiecte, programe, informare, promovare a devenit o necesitate de bază, fără de care aproape că nu mai există sau nu te poți face cunoscut. Mai mult decât atât, prin doar câteva click-uri, ai acces la informații, clipuri, proiecte, idei din întreaga lume.

Implică-te!

În țara noastră, mai avem posibilitatea să salvăm ceea ce încă nu este pierdut. Ceea ce s-a întâmplat în America și în Europa de Vest ar trebui să fie o lecție pentru noi. Acolo, biserica și-a dat seama că trebuie să investească în tineri doar atunci când i-a pierdut din biserică. Noi încă îi mai avem, iar aceasta ar trebui să trezească în noi simțământul urgenței. Mă gândesc la domnișoara cu care colaborez... Dacă ar fi existat persoane care să relaționeze cu ea și lucrarea cu tinerii ar fi răspuns într-un mod relevant nevoilor ei, în mod sigur discuția noastră ar fi fost alta. Sunt așa de mulți tineri care se pierd! Dacă vrem ca lucrul acesta să se schimbe, aceasta depinde doar de mine și de tine. Nu trebuie să așteptăm prea multe nici de la conferință, nici de la pastor, pur și simplu trebuie să luptăm noi. Cine va lupta până la sfârșit va fi mântuit. ■

Cântați Domnului o cântare nouă!

*Interviu cu fratele Daniel Chirileanu, coordonatorul ediției 2013 a colecției **Imnuri creștine***

Curierul Adventist: De ce este necesară o nouă carte de imnuri?

Daniel Chirileanu: O culegere de imnuri a unei biserici este ceva dinamic.

Două motive principale au determinat o nouă ediție: în primul rând, faptul că s-a epuizat stocul de cărți ediția 2006, iar al doilea, solicitările repetate și destul de insistente ale multor credincioși care îndrăgesc imnurile. Probabil că multitudinea de solicitări ajunse în special la fraatele T. Huțanu, președintele Bisericii Adventiste din România, au constituit elementul care a determinat startul proiectului pentru ediția revizuită și adăugită.

CA: Ce schimbări aduce această nouă carte?

D. C.: Ediția revizuită și adăugită nu vine cu schimbări de dragul noutății. S-a corectat gramatical textul ediției 2006 și micile scăpări legate de grafie. Comisia muzicală a revizuit ultima ediție și, pe baza principiului corectitudinii față de autor, precum și al accesibilității, a ales forma cea mai apropiată de original și cea mai potrivită cu simplitatea creștină. Atașamentul exprimat în nenumărate rânduri cu privire la imnurile mai vechi, dar încărcate de semnificație, își găsește răspuns în readucerea imnurilor care nu s-au regăsit în ediția 2006. Acest lucru am dori să fie considerat un răspuns la dragostea pentru tezaurul bisericii și în niciun caz un gest revizionist sau un regres nostalgic.

A răspunde exclusiv unei categorii de așteptări ar fi însemnat omiterea așteptărilor celorlalte categorii. Prețuirea pentru identitatea și trecutul nostru este în balanță cu evoluția și cu dinamica actuală a bisericii.

Tot ce conține ediția 2006 a cărții de imnuri s-a păstrat integral. Practic, nimic nu se pierde, ci doar se câștigă. Se regăsesc în colecție toate im-

nurile lipsă din ediția veche și, în plus, un număr de imnuri nepublicate, cu autori adventiști contemporani. La finalul ediției se găsesc cântări la care păstrăm și varianta originală a unor imnuri modificate considerabil în ediția 2006. Nu este un compromis, ci dorința de unitate: toată adunarea va putea astfel intona aceleași cuvinte, același imn.

CA: Când preconizați că va apărea?

D. C.: În acest moment, lucrarea este la tipar. În funcție de posibilitățile editurii, până la vară, cartea va fi în mâinile noastre.

CA: În ce forme va fi disponibilă?

D. C.: Ca format tipărit, doritorii vor putea avea noua ediție în cel puțin două variante: format cu note și format cu text.

CA: Mai pot fi folosite cărțile de imnuri de până acum sau trebuie procurate cele noi?

D. C.: În mod sigur DA. Actuala ediție (ediția 2006) va fi în continuare folosită ca până acum. Imnurile de la 1 la 736 sunt la fel. Singura modificare se referă la armonizarea pieselor și corecturi gramaticale. Din punct de vedere al textului, acesta este identic. E foarte posibil să fi ajuns la urechile credincioșilor o informație incompletă, care trebuie limpezită. Inițial, plecând de la foarte multe solicitări din partea membrilor, am gândit revizuirea în sensul redării, pe cât posibil, a textului vechi, original, din colecția veche. S-a lucrat destul de mult la acea variantă și rezultatul putea fi unul foarte bun. Însă, pe măsură ce durata de lucru s-a extins, am constatat două realități de care a trebuit să ținem cont: în primul rând, numărul celor care solicitau revenirea la varianta veche (inițială) a textelor a scăzut și, în al doilea rând (care explică pe primul), credincioșii au început să adopte și să învețe noua variantă de text

a imnurilor. Prin urmare, aveam două variante: fie să ținem la efortul pe care timp de un an îl făcuserăm și să ignorăm realitatea din biserică, fie să renunțăm și să ajustăm proiectul de revizuire potrivit cu realitatea nou-creată. Din fericire, membrii echipei au dat dovadă de lepădare de sine și maturitate inspirate numai de spiritul lui Hristos. Nu a fost un lucru de neglijat, unii dintre membrii echipei au contribuit chiar în perioade foarte aglomerate din viața lor (contracte în televiziunile naționale; cursuri de predat la universități; examene de susținut la școală; obligații de muncă în diverse locuri etc.) Au fost și călătorii destul de multe doar în vederea lucrului la imnuri.

În mod sigur, Dumnezeu nu rămâne dator. El va binecuvânta, dacă nu a făcut-o deja, pe fiecare dintre cei ce au dovedit iubire față de El, în primul rând.

CA: De ce ați avut dumneavoastră responsabilitatea noii ediții și cu cine ați colaborat?

D. C.: Biserica Adventistă are și un Departament de Muzică, de care onorific răspund eu, dar în fapt este slujit de Vlad Baci. Inițial, echipa de lucru la noua ediție a cuprins un număr mare de persoane. Oameni competenți din punct de vedere muzical, literar și tehnic. O parte din echipa ediției 2006 a lucrat alături de actuala echipă. Cum se întâmplă în orice proiect, pe măsură ce ne-am apropiat de final, echipa a devenit mai suplă. În principal, echipa condusă de Vlad Baci a fost următoarea: George Natzis – compozitor, Cezar Geantă – compozitor, Costel Tolici – compozitor și dirijor, Liviu Barbu – compozitor și dirijor, Valeriu Diaconescu – compozitor și textier, Gabriel Dumitrescu – compozitor și muzicolog, Benone Burtescu – textier, Paul Sâmpetru – compozitor și textier, Iacob Coman – textier, Ion Buciuman – textier, Florin Lăiu – muzician și textier, Benoni Catană – compozitor și textier, Cornel Maftciu – textier, Adrian Neagu – textier, Daniel Chirileanu – textier.

O contribuție specială a avut-o sora Magdalena Toma, care a realizat verificarea și corectarea greșelilor de limbă și gramatică din text, precum și concordanța muzică-text.

Poate că una dintre cele mai dificile sarcini, aceea de realizare efectivă a cărții, a fost oferită, tot ca un dar pentru Dumnezeu de către Karoly Szasz – pastor în Conferința Transilvania de Nord, care, pe lângă multe alte sarcini, și-a asumat-o și pe aceasta deosebit de dificilă și consumatoare de foarte mult timp. Un rol deosebit

l-a avut și Irina Toncu, tehnoredactor la Editura Viață și Sănătate, cea care a făcut culegerea inițială a imnurilor, dar și familia Geantă. Fratele Cezar Geantă a făcut verificarea și rearmonizarea muzicală împreună cu Vlad Baci, iar sora Geantă a fost cea care a cărat kilogramele de partituri spre și de la corectură.

Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta și să le răsplătească sacrificiile făcute.

CA: Considerați ediția aceasta ca fiind pe măsura așteptărilor?

D. C.: În lumea noastră, un proiect este satisfăcător cel mult în secunda finalizării lui; imediat după aceasta apar noi așteptări. Dacă nu vom fi ajuns deja ACASĂ, vor exista și ediții viitoare cu mult mai bune. Până atunci, să cântăm tot ce se poate cânta cu toată inima.

CA: Adresați un mesaj cititorilor revistei Curierul Adventist privind noua carte de imnuri.

D. C.: Conștienți că totul este pentru slava Dumnezeului nostru, în numele Comitetului Uniunii Române, Îl laud pe Maestrul Mântuirii pentru echipa care a realizat această ediție și îndrăznește să aibă o dorință: să fie aceasta ultima ediție, să ajungem cât mai curând Acasă. Iar acolo să unim tezaurul nostru de imnuri cu cel al îngerilor, care în mod sigur știu toată cartea noastră pe de rost, și să cântăm fără oprire sub bagheta Celui care ne-a salvat. ■

Să vorbim pe limba oamenilor

Mesaj pentru Ziua vizitatorului Școlii de Sabat: 29 iunie

Atunci când citești capitolul 2 din cartea Faptele apostolilor, nu poți să nu remarci impactul mesajului Evangheliei asupra oamenilor. Luca descrie în imagini foarte vii reacția ascultătorilor: „Mulțimea s-a adunat și a rămas **încrămenită**..., toți se **mirau**, se **minunau**..., toți erau **uimiți**.” (Faptele 2:6,7,12)

Este o imagine extraordinară a răspunsului mulțimii adunate cu acea ocazie. După ce citești descrierea din acest capitol, îți dorești să fi avut și tu parte de un astfel de moment. Astăzi, tabloul acesta pare atât de departe de zilele noastre.

Vorbind pe limba oamenilor

Reacții ca cele descrise de medicul Luca par să nu mai existe printre noi de mult. Vorbim, predicăm, transmitem informații, dar nu vedem o astfel de experiență. Cum reacționăm? Ne consolem spunându-ne că trăim altfel de vremuri. Spunem că oamenii nu mai au nevoie de Dumnezeu, că trăim într-o societate secularizată etc.

Să ne fi schimbat oare atât de mult ca oameni în ultimii două mii de ani?

Ce calități au avut vorbitorii de atunci? Cum a fost posibil ca atunci oamenii să aibă astfel de emoții și de reacții? Sunt întrebări la care căutăm răspuns. Iar răspunsul nu-l putem găsi decât în Biblie.

„Mulțimea s-a adunat și a rămas încrămenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.” (Faptele 2:6)

În acest verset, descoperim secretul. Oamenii au fost copleșiți de faptul că cei care vorbeau li se adresau pe limba știută de ei. Mii de oameni au rămas încrămențiți când au auzit că li se vorbește pe limba lor. **UCENICII AU VORBIT PE LIMBA OAMENILOR.**

De cele mai multe ori, ne gândim la acest verset prin prisma capacității ucenicilor de a vorbi o limbă străină. Și este adevărat. Duhul Sfânt a oferit, cu acea ocazie, darul limbilor, și ei au putut transmite mesajul lui Dumnezeu pe limba oamenilor adunați la sărbătoare. A fost cu adevărat o minune și nu ne mai surprinde atitudinea celor adunați acolo.

Eu însă vă propun să citim ultima parte a acestui verset altfel. Cum ar fi dacă noi am vorbi pe limba oamenilor? Nu să avem capacitatea să vorbim într-o limbă străină, ci să le vorbim cu adevărat pe înțelesul lor.

Limba iubirii dezinteresate

Dumnezeu ne-a încredințat o misiune atât la nivel individual, cât și la nivel de biserică. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16:15)

Acestea sunt ultimele cuvinte rostite de Mântuitorul înainte de a Se înălța. Cum pot să merg să transmit mesajul Său dacă nu știu să vorbesc pe limba oamenilor?

Citind evangheliile, observăm că Domnul Isus era permanent înconjurat de oameni. Mulțimile veneau după El pretutindeni. Uneori, nu avea timp să mănânce sau să se odihnească. De

ce veneau după El? Cum atrăgea El oamenii? De ce veneau la El toate categoriile de oameni?

De ce veneau după El vameșii, prostituatele, soldații, oamenii simpli sau cei bogați? De ce își doreau să-L atingă, să le spună o vorbă, să-i vindece sau să-i mângâie? DE CE? Pentru că Isus știa să vorbească pe limba lor.

Dumnezeu a venit din cer și a vorbit această limbă. Ce fel de limbă este aceasta care face minuni și schimbă vieți? Este limba dragostei lui Dumnezeu. Mântuitorul le-a spus tuturor că Dumnezeu îi iubește și că dorește ca toți să vină la El și niciunul să nu piară. (Vezi Ioan 3:16.)

Poate este momentul să ne întrebăm cum ar vorbi Domnul azi, în 2013. Ce i-ar spune vecinului tău, colegului tău sau rudei tale. Sau ce i-ar spune copilului tău? Ce le-ar spune celor pentru care tu te rogi în cămăruța ta? Ce le-ar spune vizitatorilor Școlii de Sabat din grupa sau din biserica ta?

Cred că El ar avea același mesaj ca acum două mii de ani, pentru că Biblia nu s-a schimbat. Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbător. Dumnezeu este Același ieri și azi și în vecii vecilor.

Problema noastră

Astfel descoperim care este problema noastră. Am știut cândva să vorbim această limbă, dar am uitat-o. Nu am mai exersat-o, nu am mai vorbit-o. Le vorbim oamenilor, dar vorbim într-o limbă străină lor. Nu ne înțeleg. Am dezvoltat un vocabular pe care ei nu-l înțeleg. Ne ascultă și atât. Din nefericire, uneori dezvoltăm o atitudine distantă față de ceilalți. Lipsește ceva.

Nu este suficient să spunem că avem adevărul. Acest adevăr trebuie spus și altora, transmis pe limba lor. E mai ușor să le spunem celorlalți să se schimbe decât să mă cercetez pe mine în lumina Scripturii și să descopăr ce trebuie să schimb la mine. Privește în jur și vei vedea câtă nevoie este să spunem că Isus revine. Mesagerul bisericii ne îndeamnă:

„Faceți din lucrarea lui Hristos exemplul vostru. El era bun cu toți. Mergea din casă în casă vindecându-i pe bolnavi, hrănindu-i pe cei flămânzi, mângâindu-i pe cei întristați, ușurându-i pe cei apăsăți, vestind pacea celor nenorociți.” (*Special Testimonies*, series B, nr. 8, p. 31, 32).

În cartea Apocalipsa, vizionarul Ioan descrie misiunea celor trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru a o vesti tuturor oamenilor pe limba lor. Din nou apare acest element „oricărei limbi”.

În Apocalipsa 14:6-12, identificăm mesajul plin de speranță pe care biserica noastră îl are de transmis lumii înainte ca Domnul Hristos să revină: El este Creatorul, Răscumpărătorul și Judecătorul fiecărei ființe. Transmiterea acestui mesaj este misiunea noastră, a mea și a ta.

Cum vom transmite acest mesaj astfel încât să fim înțeleși? Ce să facem ca oamenii să rămână uimiți, încremeniți și să spună: „Cum dar îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu?” (Faptele 2:8,12)

O experiență posibilă

Această experiență poate fi a oricărei biserici din țara noastră dacă vom urma exemplul ucenicilor. Despre ce experiență este vorba? Să fim adunați împreună pentru rugăciune, studiu și misiune. Nu sună a Școală de Sabat?

Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne învețe din nou să vorbim pe limba oamenilor. Asta nu înseamnă să renunțăm la ce este adevărat, ci să prezentăm adevărul astfel încât ei să-l înțeleagă. Lecțiile minunate ale Scripturii să fie prezentate pe înțelesul vizitatorilor noștri, iar limbajul folosit în grupe să fie la fel ca cel folosit de Mântuitorul.

Ne dorim să avem cât mai mulți oaspeți și bisericile să fie pline de oameni care-L așteaptă pe Domnul Isus. Cred că experiența din Ziua Cincizecimii poate fi trăită dacă vom urma exemplul Scripturii.

Ne dorim din toată inima ca timpul în care trăim să fie un timp de reformă și redeșteptare. Să mă apropii de cel de lângă mine și să vorbesc cu el pe limba lui. Să-i transmit mesajul adventist pe înțelesul lui. Avem nevoie de schimbare și în acest aspect.

„NUMAI METODA LUI HRISTOS va avea cu adevărat succes în a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii ca unul care le dorea binele. El a arătat compasiune față de ei, a slujit nevoilor lor și le-a câștigat încrederea. Apoi i-a îndemnat: «Vino după Mine!»” (*Divina vindecare*, p. 143)

Este Ziua vizitatorului Școlii de Sabat. Putem începe să vorbim pe limba oamenilor la Școala de Sabat, în grupa noastră, cu prietenii sau cu vecinii noștri. Cum vor pleca astăzi din biserică? Ce reacții vor avea? Care va fi impactul în urma auzirii mesajului? ■

Ciprian Iorgulescu este directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Uniunii de Conferințe.

Adevărat sau Fals

- ☐ În ziua a șaptea, Dumnezeu a făcut pe om. (Geneza 1:27 și 2:2)
- ☐ Maria și Marta erau surori. (Luca 10:40 și Ioan 11:5)
- ☐ Emanuel înseamnă Dumnezeu cu ei. (Matei 1:23)
- ☐ Prima femeie a fost Eva. (Geneza 2:23)
- ☐ Ioan Botezătorul era rudă cu Domnul Isus. (Luca 1:36)
- ☐ Cele 10 Porunci au fost scrise de Moise. (Exodul 24:12)
- ☐ Rut a fost nora lui Naomi. (Rut 1:3,4)
- ☐ Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. (Daniel 6)
- ☐ Isus a vindecat un slăbănog de 54 de ani. (Matei 9:2; Marcu 2:4; Luca 5:25)
- ☐ Nadab a fost fiul lui Ieroboam. (1 Împărați 14:20)
- ☐ Ahașveroș domnea de la India până în Etiopia. (Estera 1:1)

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Primul Paște

Colorează imaginea care surprinde pregătirile evreilor din noaptea eliberării lor din Egipt.

Adu-ți aminte cum te cheamă!

Pentru cei trei mii de credincioși de acum 150 de ani, numele „adventist de ziua a șaptea” era o reflectare a unui crez luminos, afirmat cu o fervoare irezistibilă. De fapt, în mai 1863, la data constituirii Conferinței Generale, acest nume trecuse testul a trei ani de folosire. Pentru prima dată, la 1 octombrie 1860 se luase decizia ca lucrarea de publicații să poarte acest semn de identificare. Formularea hotărârii este concludentă: „Adventist de ziua a șaptea a fost propus ca nume simplu și expresiv al credinței și poziției noastre.” (*Review and Herald*, 23 oct. 1860, 179)

În același spirit, Conferința Generală a desemnat Sabatul din 18 mai 2013 drept zi de rugăciune, de memorare și de reconsacrare pentru misiune. Fără festivism sau triumfalism, să ne rugăm pentru puterea de a trăi atât dorul neîmplinit, aflându-ne încă neajunși acasă, cât și bucuria străngerii ultimilor snopi de suflete pentru grănarul cerului. Duhul Domnului să alături flacăra adventismului din granițele Uniunii noastre la focul unit al bisericii mondiale!

Ce vom reține din istoria începuturilor noastre? Deși par mai puțin atrăgătoare, alegem două capitole îmbinate de mireasma redeșteptării și a misiunii pe care le dorim reînviată între noi: Marea Dezamăgire și structura confesională.

Să ne oprim mai întâi la structură. Organizația devenise, contrar susținerii opozanților, mijlocul ieșirii din dezorganizare, adică din „babilonie”. Era atât de necomplicată, încât lumina adevărului putea înainta spre miezul zilei, iar zelul pentru misiune se putea manifesta nestințit. Înțelegerea doctrinară se întregea pas cu pas, înscrisă pe traiectoria întoarcerii la adevărul curat, adică al credinței „dată sfinților o dată pentru totdeauna”. Impulsul misionar de acum 150 de ani a determinat matematica ajungerii de la trei mii la treizeci de milioane (luând în calcul aparținătorii).

Acum să aruncăm o privire spre Marea Dezamăgire. Este imposibil să nu observăm tăria Mișcării adventiste care a reușit să depășească greșeala extrem de vizibilă ce i-a marcat începutul.

Iată o filă înlăcrimată din jurnalul unui pionier adventist, Hiram Edson: „Speranțele și așteptările noastre cele mai dragi se spulberaseră și ne cuprinse o stare de plâns cum nu am mai simțit niciodată... Am plâns și am plâns până în zori...”

Ziua aceea a venit și a trecut, și întunericul altei nopți se așternea peste lume. Dar odată cu întunericul a venit și durerea dezamăgirii peste credincioșii adventiști. Această durere își are paralela doar în durerea ucenicilor, după crucificarea Domnului lor. Trecerea timpului stabilit a fost o dezamăgire amară. Credincioșii sinceri renunțaseră la totul pentru Hristos și simțiseră prezența Sa ca niciodată mai înainte. Iubirea lui Isus umpluse orice suflet și, cu bucurie inexprimabilă, se rugau: „Vino, Doamne Isuse, vino curând!” Însă El nu a venit. Iar acum, a ne întoarce din nou la grijile, necazurile și adversitățile vieții, în fața necredincioșilor răzbunători, care ne batjocoreau ca niciodată până acum, era o teribilă încercare a credinței și a răbdării. Când fratele Himes ne-a spus că trebuie să ne pregătim pentru încă o iarnă rece, simțămintele mele au devenit de nestăpânit. Am ieșit afară și am plâns ca un copil.” (Francis Nichol, *The Midnight Cry*, p. 247, 248)

Desigur, erau greșiți. Și totuși este posibil ca ei, cei greșiți, să fie cei corecți? Nu în calcule, ci în așteptare. Nu în exegeză, ci în dorul după Mântuitorul. Nu-i așa că istoria lor ar trebui repetată? Nu în stabilirea de date, ci în focul credinței.

La trei săptămâni după Marea Dezamăgire (10 nov. 1844), William Miller îi scria unui adventist abătut: „Fii tare! Nu lăsa pe nimeni să-ți ia cununa. Mi-am fixat mintea la o altă dată și aici voi sta până când Dumnezeu îmi va da mai multă lumină. Iar această dată este *astăzi, astăzi, astăzi*, până ce El va veni și-L voi vedea pe Cel după care tânjește sufletul meu.” (*Ibidem*, p. 267)

După 150 de ani, este încă extraordinar să fii adventist de ziua a șaptea! Maranatha! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CONSILIERE
CREȘTINĂ
ONLINE

consiliere.revistarespiro.ro

CEI MAI BUNI SPECIALIȘTI
SUNT GATA SĂ TE AJUTE

NU TE LUPTA
SINGUR

LASĂ-NE SĂ TE
AJUTĂM

consiliere.revistarespiro.ro

consiliere.revistarespiro.ro